

ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความซื่อสัตย์ต่อตนเอง
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลวัดอุตะเถา
จังหวัดชลบุรี

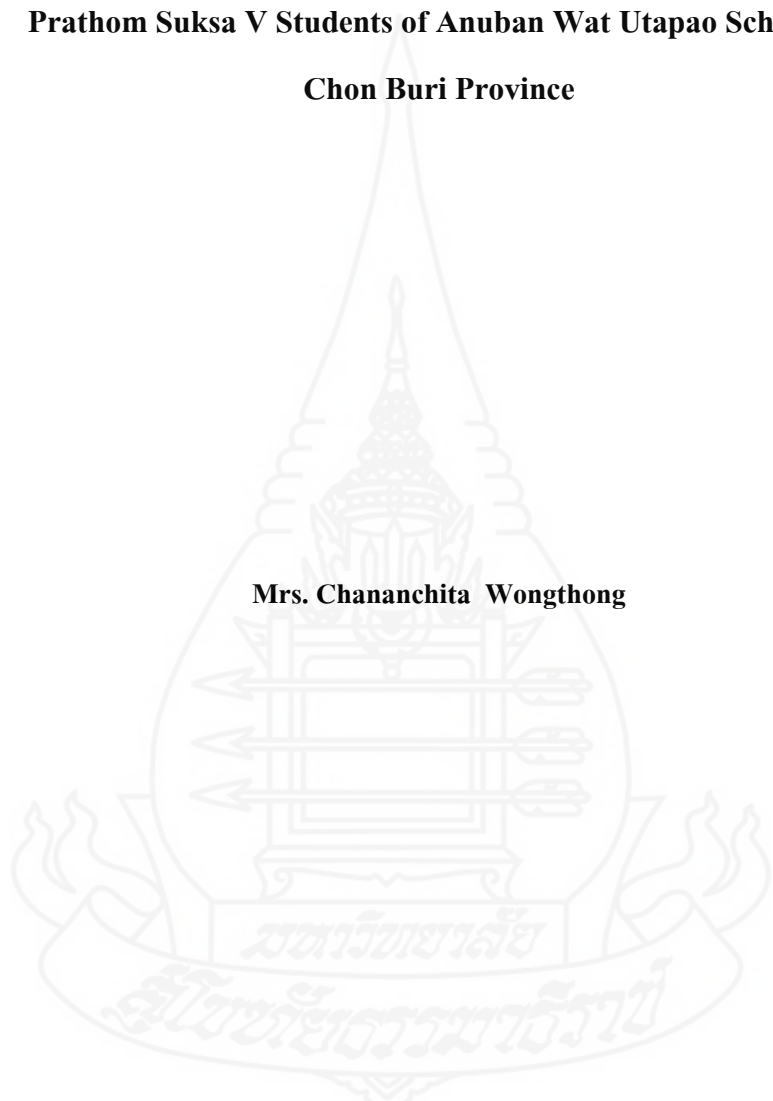
นางชนัญชิตา วงศ์ทอง

การศึกษาค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
แขนงวิชาการแนะแนวและการปรึกษาเชิงจิตวิทยา สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

พ.ศ. 2557

**The Effects of Using a Guidance Activities Package to Enhance Self-Honesty of
Prathom Suksa V Students of Anuban Wat Utapao School in
Chon Buri Province**

Mrs. Chananchita Wongthong

An Independent Study Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for
the Degree of Master of Education in Guidance and Psychological Counseling

School of Educational Studies

Sukhothai Thammathirat Open University

2014

หัวข้อการศึกษาค้นคว้าอิสระ ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความซื่อสัตย์
ต่อตนเอง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
โรงเรียนอนุบาลวัดอู่ตะเภา จังหวัดชลบุรี

ชื่อและนามสกุล นางชนัญชิตา วงศ์ทอง

แขนงวิชา การแนะแนว

สาขาวิชา ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

อาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์ ดร. ถัดดาวรรณ ณ ระนอง

การศึกษาค้นคว้าอิสระนี้ ได้รับความเห็นชอบให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรระดับปริญญาโท เมื่อวันที่ 2 กรกฎาคม 2558

คณะกรรมการสอบการศึกษาค้นคว้าอิสระ

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร. ถัดดาวรรณ ณ ระนอง)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นิธิพัฒน์ เมฆขจร)

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อรรณพ จินะวัฒน์)
ประธานกรรมการประจำสาขาวิชาศึกษาศาสตร์

ชื่อการศึกษาค้นคว้าอิสระ ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความซื่อสัตย์ต่อตนเอง
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลวัดอุตะเถา
จังหวัดชลบุรี

ผู้ศึกษา นางชนัญชิตา วงศ์ทอง รหัสนักศึกษาศึกษา 2542800087

ปริญญา ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (การแนะแนวและการปรึกษาเชิงจิตวิทยา)

อาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์ ดร. ถัดดาวรรณ ณ ระนอง ปีการศึกษา 2557

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบคะแนนความซื่อสัตย์ต่อตนเองก่อนการทดลองและหลังทดลองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลวัดอุตะเถา อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ซึ่งใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความซื่อสัตย์ต่อตนเอง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยในครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนอนุบาลวัดอุตะเถา อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี จำนวน 30 คน ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ (1) ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียนจำนวน 7 กิจกรรม และ (2) แบบวัดความซื่อสัตย์ต่อตนเอง ซึ่งมีค่าความเที่ยงเท่ากับ .60 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที

ผลการวิจัยปรากฏว่า คะแนนความซื่อสัตย์ต่อตนเองหลังการทดลองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลวัดอุตะเถาที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความซื่อสัตย์ต่อตนเอง สูงกว่าคะแนนดังกล่าวก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คำสำคัญ ชุดกิจกรรมแนะแนว ความซื่อสัตย์ต่อตนเอง ประถมศึกษา

Independent Study title: The Effects of Using a Guidance Activities Package to Enhance Self-Honesty of Prathom Suksa V Students of Anuban Wat Utapao School in Chon Buri Province

Author: Mrs. Chananchita Wongthong; **ID:** 2542800087;

Degree: Master of Education (Guidance and Psychological Counseling);

Independent Study advisor: Dr. Laddawan Na Ranong, Associate Professor;

Academic year: 2014

Abstract

The purpose of this research was to compare the pre-experiment and post-experiment self-honesty scores of Prathom Suksa V students of Anuban Wat Utapao School, Mueang district, Chon Buri province, who used a guidance activities package to enhance self-honesty.

The research sample consisted of 30 randomly selected Prathom Suksa V students of Anuban Wat Utapao School, Mueang district, Chon Buri province in the 2014 academic year. The employed research instruments were (1) a guidance activities package to enhance student's self-honesty consisting of seven guidance activities; and (2) a scale to assess self-honesty, with reliability coefficient of .60. Statistics employed for data analysis were the percentage, mean, standard deviation, and t-test.

Research findings revealed that the post-experiment self-honesty scores of Prathom Suksa V students of Anuban Wat Utapao School, who used the guidance activities package to enhance self-honesty, were significantly higher than their pre-experiment counterpart scores at the .01 level.

Keywords: Guidance activities package, Self-honesty, Prathom Suksa

กิตติกรรมประกาศ

การวิจัยฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงได้ดี เนื่องด้วยได้รับความอนุเคราะห์และความกรุณาอย่างยิ่งจาก รองศาสตราจารย์ ดร.ลัดดาวรรณ ณ ระนอง อาจารย์ที่ปรึกษาการวิจัยที่ได้กรุณาให้ความรู้ความช่วยเหลือ คำปรึกษา คำแนะนำและแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ด้วยความเอาใจใส่มาโดยตลอดในการวิจัยจนสำเร็จ สมบูรณ์และมีคุณค่ายิ่งขึ้น ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาเป็นอย่างยิ่ง และขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นิธิวัฒน์ เมฆขจร ที่ได้กรุณาเป็นประธานคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์และได้ให้คำแนะนำที่ทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้นและผู้วิจัย

ขอกราบระลึกพระคุณคณาจารย์ประจำแผนกการแนะแนวและการปรึกษาเชิงจิตวิทยาทุกท่านที่ได้เมตตาให้คำแนะนำอบรมสั่งสอนให้วิชาความรู้ด้วยดีตลอดมา ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการวิจัยฉบับนี้จนสำเร็จลุล่วง

ขอกราบขอบพระคุณคุณครูประไพ มีศิลป์ คุณครูดวงฤทัย มาลีหาล คุณครูอภิสรามาส เรืองสวัสดิ์ คุณครูสมชาย มะนูน และคุณครูกาญจนา ไทยลาภ ที่ได้กรุณาเป็นผู้ทรงคุณวุฒิผู้ตรวจเครื่องมือวิจัย ให้ข้อคิดเห็น ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นอย่างดี จึงขอกราบขอบพระคุณในความมีเมตตาของทุกท่านไว้ ณ ที่นี้

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยขอขอบพระคุณผู้อำนวยการ โรงเรียน คุณครูประจำชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลวัดอู่ตะเภา จังหวัดชลบุรี ที่ได้ให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการทำวิจัยในครั้งนี้และร่วมเป็นกำลังใจมาตลอดระยะเวลาที่ศึกษาและทำงานวิจัย

ขอขอบคุณพี่ๆ เพื่อนๆ น้องๆ แผนกการแนะแนวและการปรึกษาเชิงจิตวิทยาทุกคน สำหรับน้ำใจที่มีให้ด้วยดีเสมอมา ที่คอยให้ความช่วยเหลือและเป็นกำลังใจตลอดระยะเวลาการศึกษาและขอกราบขอบพระคุณครอบครัวและญาติพี่น้องทุกคนที่ให้กำลังใจมาตลอดระยะเวลาที่ศึกษา

คุณค่าและประโยชน์ของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอน้อมรำลึกและบูชาพระคุณแต่บิดา มารดา ครู อาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่านที่ได้ให้ความรู้ และให้การอบรมสั่งสอนแก่ผู้วิจัยตลอดมา

ชญัญชิตา วงศ์ทอง

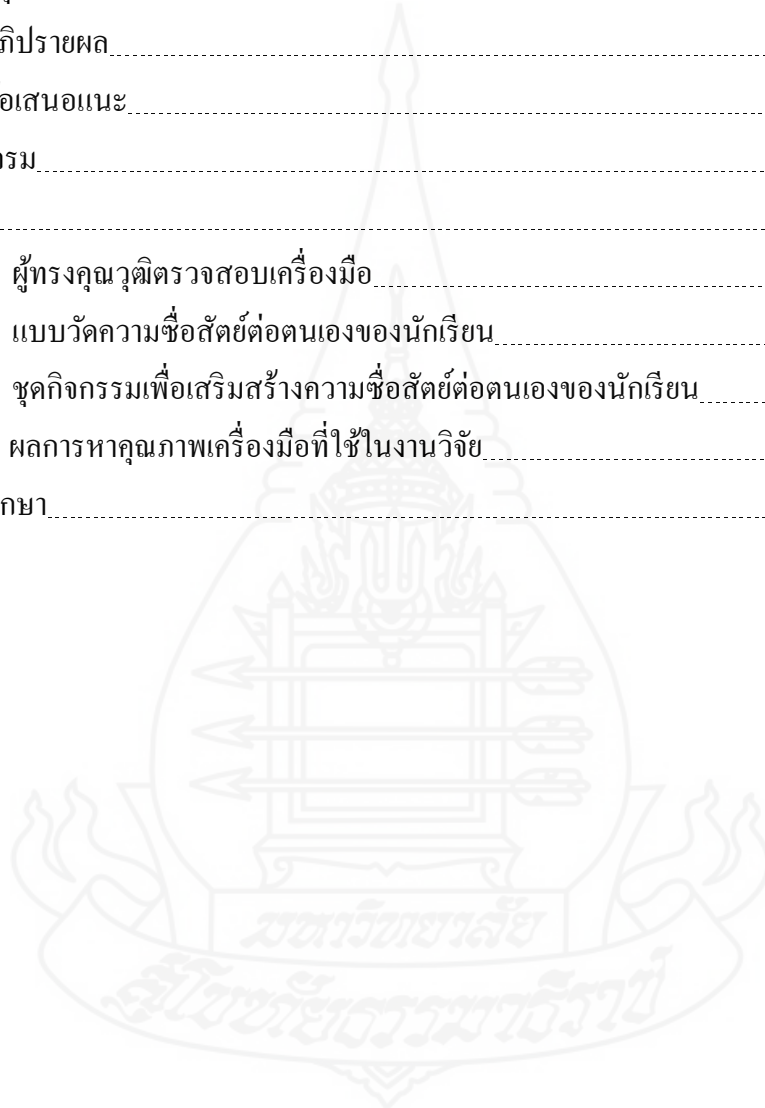
กรกฎาคม 2558

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ณ
สารบัญภาพ.....	ญ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
กรอบแนวคิดการวิจัย.....	3
สมมติฐานการวิจัย.....	3
ขอบเขตการวิจัย.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง.....	6
วรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อสัจย์.....	7
วรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับชุดกิจกรรมแนะแนว.....	16
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	25
ประเภทและรูปแบบการวิจัย.....	25
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	26
ตัวแปรและนิยามปฏิบัติการ.....	26
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	27
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	30
การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้.....	31
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	34
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	35

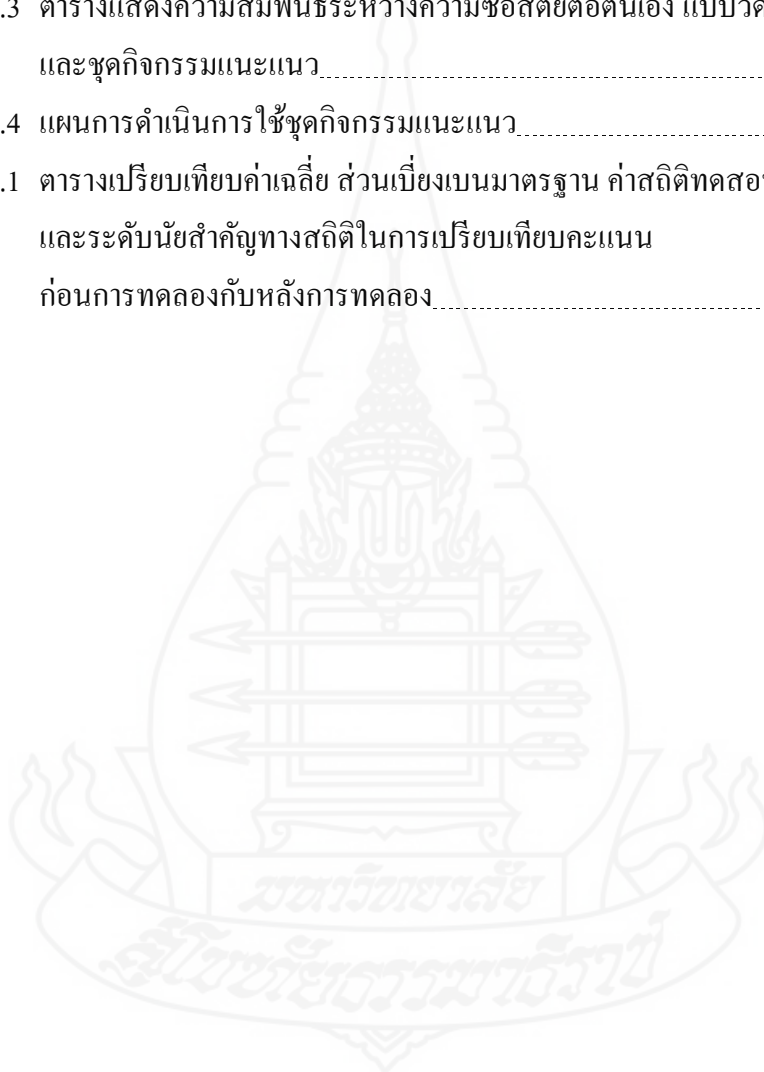
สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 5 สรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	36
สรุปการวิจัย.....	36
อภิปรายผล.....	38
ข้อเสนอแนะ.....	39
บรรณานุกรม.....	40
ภาคผนวก.....	44
ก ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือ.....	45
ข แบบวัดความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียน.....	47
ค ชุดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียน.....	50
ง ผลการหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย.....	69
ประวัติผู้ศึกษา.....	73

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 3.1 แสดงขั้นตอนการสอบวัดและการจัดกระทำในการวิจัย.....	25
ตารางที่ 3.2 โครงสร้างชุดกิจกรรมแนะแนว.....	27
ตารางที่ 3.3 ตารางแสดงความสัมพันธ์ระหว่างความซื่อสัตย์ต่อตนเอง แบบวัด และชุดกิจกรรมแนะแนว.....	30
ตารางที่ 3.4 แผนการดำเนินการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว.....	31
ตารางที่ 4.1 ตารางเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสถิติทดสอบที และระดับนัยสำคัญทางสถิติในการเปรียบเทียบคะแนน ก่อนการทดลองกับหลังการทดลอง.....	35

ญ

สารบัญภาพ

หน้า

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดการวิจัย.....3

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การจะพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้าประสบความสำเร็จและมีประสิทธิภาพนั้น นอกจากการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจการเมืองวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแล้วยังต้องพัฒนาคนให้มีคุณภาพและประสิทธิภาพเพราะคนเป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศให้เจริญรุดหน้าไปได้ตั้งแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 10 (2549) ได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาคุณภาพของคน“เนื่องจากคนเป็นทั้งเป้าหมายสุดท้ายที่จะได้รับผลประโยชน์และผลกระทบจากการพัฒนาขณะเดียวกันก็เป็นผู้ขับเคลื่อนการพัฒนาเพื่อไปสู่เป้าประสงค์ที่ต้องการ” ซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติพุทธศักราช 2542 และหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ที่กำหนดวิสัยทัศน์มุ่งหมายของการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาคนให้เป็นผู้มีความสมบูรณ์พร้อมทั้งทางด้านร่างกายจิตใจสติปัญญาความรู้คุณธรรมมีจริยธรรมและมีวัฒนธรรมในการดำรงชีวิตมีการประพฤติปฏิบัติตนเป็นพลเมืองที่ดีมีพฤติกรรมที่สอดคล้องสามารถปรับตัวให้ก้าวทันการเปลี่ยนแปลงที่เป็นไปอย่างรวดเร็วโดยเฉพาะนักเรียนซึ่งมีบทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบต่อสังคมและจะเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศต่อไป

จากสภาพสังคมไทยที่เปลี่ยนแปลงในหลายด้านและอย่างรวดเร็วมีผลให้เด็กและเยาวชน ซึ่งจะเติบโตไปเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศตกอยู่ในภาวะที่สับสนมีความขัดแย้งในค่านิยมและมีพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ประกอบกับเด็กและเยาวชนเองมีการเปลี่ยนแปลงไปตามพัฒนาการของมนุษย์ในแต่ละช่วงวัยโดยทั่วไปจึงมีความสับสนต้องการแสวงหาหรือสร้างเอกลักษณ์ตลอดจนค่านิยมของตนเองต้องการเป็นที่ยอมรับของกลุ่มเพื่อนมีการเลียนแบบพฤติกรรมจากเพื่อนและบุคคลที่มีชื่อเสียงเพื่อให้ตนเองเป็นที่ยอมรับของกลุ่ม โดยขาดการคิดไตร่ตรองและการอยู่ในสภาพแวดล้อมทางสังคมที่ช่วยุให้กระทำผิดส่งเสริมให้แสดงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ยิ่งขึ้น สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน (2556) ได้รายงานสถิติเด็กและเยาวชนกระทำความผิดในความดูแลของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั่วประเทศ ตั้งแต่ มกราคม – ธันวาคม 2556 มีจำนวนทั้งสิ้น 36,763 คดี ในจำนวนนี้เป็นเด็กอายุเกิน 10 ปี แต่ไม่เกิน 15 ปี จำนวน 10,672 คดีส่วนใหญ่เป็นคดีเกี่ยวกับทรัพย์สินและได้รายงานข้อมูลตัวเลขของเด็กที่ต้องคดี

ต่างๆ ต้องเข้าสถานพินิจมีจำนวนเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องซึ่งคดีอันคับตันๆ คือคดีลักทรัพย์ที่แสดงถึงพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ตัวบ่งชี้คุณธรรมจริยธรรมที่สำคัญอันดับหนึ่งคือพฤติกรรมซื่อสัตย์สุจริต

จากผลการศึกษาของนางลัทธิน วิรัชชัย และรุ่งนภา ตั้งจิตเรเจริญกุล (2551) พบว่าพฤติกรรมซื่อสัตย์สุจริตเป็นพฤติกรรมที่เกิดความเสื่อมถอยเป็นอย่างยิ่งในสังคมไทยก่อให้เกิดปัญหาสร้างความเดือดร้อนให้ผู้อื่นเป็นภาระของสังคมในการกำกับควบคุมดูแลผู้ที่ขาดพฤติกรรมซื่อสัตย์สุจริตจากสภาพปัญหาความเสื่อมถอยด้านพฤติกรรมซื่อสัตย์สุจริตในสังคมไทยได้แพร่ระบาดมาถึงพฤติกรรมของเด็กและเยาวชนด้วยมีพฤติกรรมหนีเรียนมั่วสุมในแหล่งอบายมุข ลักขโมยสิ่งของผู้อื่นขาดระเบียบวินัยหลีกเลี่ยงการปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับทำให้ปัญหาพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์สุจริตของนักเรียนรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ ส่งผลเสียเป็นวงกว้างต่อสังคมทำให้ประเทศไทยมีปัญหาสืบเนื่องเพิ่มมากขึ้น

การเสริมสร้างพัฒนาพฤติกรรมของนักเรียนให้เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมซื่อสัตย์สุจริตสามารถทำได้หลากหลายวิธีเช่นการจัดสภาพแวดล้อมให้เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ตามธรรมชาติของนักเรียนการประพฤติตนเป็นแบบอย่างที่ดีให้เห็นและทำตามการฝึกฝนอบรมและการจัดกิจกรรมแนะแนวกรมวิชาการ (2546) ได้กล่าวถึงการนำชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาจิตและ/หรือพฤติกรรมของนักเรียนสรุปได้ว่าชุดกิจกรรมแนะแนวซึ่งประกอบด้วยกิจกรรมแนะแนวหลายกิจกรรมใช้เทคนิค/วิธีการที่หลากหลายแต่มีวัตถุประสงค์เพื่อมุ่งเน้นการพัฒนาจิตหรือพฤติกรรมที่เฉพาะเจาะจงมีการนำแนวคิดหลักการทฤษฎีทางจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องมาใช้สร้างกิจกรรมโดยใช้กระบวนการกลุ่มซึ่งยึดผู้รับบริการเป็นสำคัญเพื่อให้ผู้รับบริการเกิดการเรียนรู้จากการค้นพบด้วยตนเองและเรียนรู้จากกลุ่มรวมทั้งสามารถนำสิ่งที่ได้เรียนรู้จากการร่วมกิจกรรมไปปรับใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ให้เป็นคนที่มีคุณภาพของสังคมไทย

โรงเรียนอนุบาลวัดคูตะเถา เป็นโรงเรียนขนาดใหญ่ อยู่ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชลบุรี เขต 1 จัดการศึกษาตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาลถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยมีหลักสูตรสถานศึกษาตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2552 ฉบับปรับปรุง พุทธศักราช 2557 กำหนดให้มีสาระการเรียนรู้ 8 กลุ่มสาระและกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนซึ่งกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนเป็นกิจกรรมที่จัดให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถของตนเองตามศักยภาพกิจกรรมแนะแนวเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมและพัฒนาความสามารถของผู้เรียนให้เหมาะสมตามความแตกต่างระหว่างบุคคลสามารถค้นพบและพัฒนาศักยภาพของตน และนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีอายุอยู่ระหว่าง 10-11 ปี ซึ่งเป็นช่วงเข้าสู่วัยรุ่นตอนต้น เป็นช่วงวัยที่เหมาะสมที่จะได้รับการแนะแนวด้านส่วนตัวและสังคม เพื่อพัฒนา ปลูกฝังและเสริมสร้างพฤติกรรมที่พึงประสงค์ คุณธรรมจริยธรรม และค่านิยมที่ดีงามเพื่อให้เด็กนักเรียนมิได้เรียนรู้ มีความรู้ความเข้าใจ

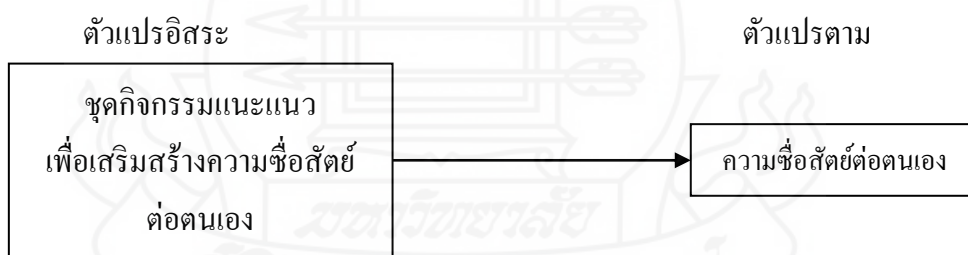
และมีภูมิคุ้มกันในตนเอง จนเกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์ คุณธรรมจริยธรรม และค่านิยมที่ดีงาม โดยเฉพาะคุณธรรมจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริตทั้งต่อตนเองและส่วนรวม เพื่อให้ให้นักเรียนเติบโตไปเป็นทรัพยากรบุคคลที่สมบูรณ์ มีคุณค่า มีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ มีคุณธรรมจริยธรรม มีค่านิยมที่ดีงาม เป็นคนที่มีความซื่อสัตย์สุจริต และเป็นพลเมืองที่ดีของสังคมและประเทศชาติต่อไป

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลวัดอู่ตะเภา อำเภอเมืองจังหวัดชลบุรี โดยมุ่งหวังว่าจะนำผลที่ได้จากการศึกษาไปใช้ประโยชน์ในการเสริมสร้างซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียนให้เติบโตเป็นทรัพยากรบุคคลที่มีคุณภาพและมีคุณค่าของประเทศต่อไป

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังกาทดลอง โดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว

3. กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดการวิจัย

4. สมมุติฐานการวิจัย

นักเรียนมีความซื่อสัตย์ต่อตนเองสูงขึ้นภายหลังจากใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว

5. ขอบเขตการวิจัย

5.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา

ศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลวัดคูตะเถา อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี

5.2 ประชากร

5.2.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2557 ของโรงเรียนอนุบาลวัดคูตะเถา จังหวัดชลบุรี จำนวน 3 ห้องเรียนนักเรียนจำนวน 125 คน

5.2.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2557 ของโรงเรียนอนุบาลวัดคูตะเถา จังหวัดชลบุรี จำนวน 30 คนได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย

5.2.3 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1) ตัวแปรอิสระ คือ ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความซื่อสัตย์ต่อตนเอง

2) ตัวแปรตาม คือ ความซื่อสัตย์ต่อตนเอง

6. นิยามศัพท์เฉพาะ

6.1 ชุดกิจกรรมแนะแนว หมายถึง เครื่องมือทางการแนะแนวที่สร้างขึ้นอย่างมีระบบ โดยใช้กิจกรรมต่างๆ เช่น การอภิปราย การรายงานเป็นกลุ่ม เป็นรายบุคคล กรณีตัวอย่าง สถานการณ์จำลอง บทบาทสมมุติการแก้ปัญหาโดยใช้อุปกรณ์ต่างๆเช่นรูปภาพ สื่อต่างๆ โดยมีความมุ่งหมายให้เด็กนักเรียนเกิดพฤติกรรมตามจุดประสงค์ของชุดกิจกรรมแนะแนวที่สร้างขึ้น

6.2 ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความซื่อสัตย์ต่อตนเอง หมายถึง เครื่องมือทางการแนะแนวที่ประกอบด้วยกิจกรรมแนะแนว จำนวน 7 กิจกรรม รวมทั้งการปฐมนิเทศที่มุ่งเน้นให้นักเรียนเข้าใจในการทำกิจกรรมร่วมกันและกิจกรรมปัจฉิมนิเทศที่มุ่งให้นักเรียนเข้าใจการอยู่ร่วมกันซึ่งอาจจะมีการปฏิสัมพันธ์ทั้งด้านดีและไม่ดี ซึ่งนักเรียนจะได้เห็นแนวทางในการเลือกวิธีการแก้ปัญหาได้วิเคราะห์ ได้ฝึกคิด ฝึกการไตร่ตรอง การตัดสินใจ และตัดสินใจเลือกปฏิบัติตน โดยมีความมุ่งหวังให้นักเรียนมีการพัฒนาด้านพฤติกรรมและความคิดด้านความซื่อสัตย์ต่อตนเองที่ดีขึ้น

6.3 นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนอนุบาล
วัดอุทะภา อำเภอมือง จังหวัดชลบุรี

6.4 ความซื่อสัตย์ต่อตนเอง หมายถึง พฤติกรรมและความคิดของนักเรียน 4 ด้าน
ได้แก่ ด้านรู้จัก ผิดชอบชั่วดี ด้านตั้งใจจริงในการทำมาดี ด้านไม่โลภอยากได้ของผู้อื่น และ
ด้านประพฤติตรงตามที่พูดและคิด

บทที่ 2

วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลวัดอู่ตะเภา อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ในครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้ค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

1. วรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับความซื่อสัตย์
 - 1.1 ความหมายของความซื่อสัตย์
 - 1.2 ประเภทของความซื่อสัตย์
 - 1.3 ความหมายของความซื่อสัตย์ต่อตนเอง
 - 1.4 ประโยชน์ของความซื่อสัตย์ต่อตนเอง
 - 1.5 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความซื่อสัตย์
 - 1.5.1 ทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมของ โคลเบอร์ก (Kohlberg)
 - 1.5.2 ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของแบนดูรา (Bandura)
 - 1.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความซื่อสัตย์
2. วรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับชุดกิจกรรมแนะแนว
 - 2.1 ความหมายของชุดกิจกรรมแนะแนว
 - 2.2 ความสำคัญของชุดกิจกรรมแนะแนว
 - 2.3 วัตถุประสงค์ของชุดกิจกรรมแนะแนว
 - 2.4 องค์ประกอบของชุดกิจกรรมแนะแนว
 - 2.5 การสร้างชุดกิจกรรมแนะแนว
 - 2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับชุดกิจกรรมแนะแนว

1. วรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับความซื่อสัตย์

1.1 ความหมายของความซื่อสัตย์

ได้มีผู้ให้ความหมายของความซื่อสัตย์ไว้ดังนี้

ราชบัณฑิตยสถาน (2546, น. 402) ได้ให้ความหมายของ ความซื่อสัตย์ หมายถึง การประพฤติตรงและจริงใจ ไม่คิดคดทรยศ ไม่คดโกงและไม่หลอกลวง

เปลื้อง ณ นคร (para. 1) ได้ให้ความหมายของความซื่อสัตย์ว่า หมายถึง การประพฤติตรงและจริงใจไม่คดโกงและไม่หลอกลวง

ประไพ ประดิษฐ์สุขถาวร (para. 2) ได้ให้ความหมายของความซื่อสัตย์ หมายถึง การประพฤติตรงตามความเป็นจริงต่อตนเองและผู้อื่น ทั้งทางกาย วาจา ใจ มีความละเอียดและเกรงกลัวต่อการกระทำผิด

โรงเรียนวัดปากช่อง (จันทรานูมาศวิทยาการ) (para. 4) ได้ให้ความหมายของความซื่อสัตย์ว่าเป็นผู้ที่มีความประพฤติตรงต่อเวลา ต่อหน้าที่ และต่อวิชาชีพ มีความจริงใจ ไม่มี ความลำเอียง ไม่ทุจริตคดโกง ทั้งทางตรงและทางอ้อม รู้หน้าที่การงานของตนเอง ปฏิบัติเต็มกำลัง ความสามารถ ด้วยความบริสุทธิ์ใจ

อารีพรรณ อะทะวงษา (2553, น. 9) ได้ให้ความหมายของความซื่อสัตย์ว่า หมายถึง การกระทำของบุคคลที่แสดงออกถึงการยึดมั่นความจริง ความถูกต้องดีงาม และความตรงไปตรงมา เป็นหลักในการดำเนินชีวิตทั้งต่อตนเอง ต่อผู้อื่นและต่อส่วนรวม

กรมวิชาการ (2523, น. 21-22) ได้สรุปไว้ว่าพฤติกรรมของผู้มีความซื่อสัตย์เป็น ลักษณะที่สำคัญของบุคคลที่ควรจะมีไว้เป็นสมบัติของตนเป็นพื้นฐานของบุคคลที่ควรพัฒนา และส่งเสริมให้ทุกคนได้มี และได้รวบรวมพฤติกรรมของผู้ที่มีความซื่อสัตย์ไว้ดังนี้

1. พுகความจริง
2. เก็บของตกได้ส่งคืนเจ้าของ
3. ตรงต่อเวลา
4. ยอมรับเมื่อทำผิด
5. ไม่ประพฤติตนเป็นคนหน้าไหว้หลังหลอก
6. ปฏิบัติตามข้อตกลงหรือสัญญา
7. หาเลี้ยงชีพในทางสุจริต
8. ไม่ถือเอาของผู้อื่นเป็นของตน
9. รักษาความยุติธรรม

10. ไม้้อรายณ์บ้งหลวง

จากความหมายของ ความซ้อสัตย์ ดังกล่าวข้างต้น สรุปล้ได้ว่า ความซ้อสัตย์ หมายถึง การกระทำของบุคคลที่แสดงออกถึงการยึดมั่นความจริง ความถูกต้องดีงาม และความตรงไปตรงมา มีความจริงใจ ไม่หลอกลวงและไม่คดโกง เป็นหลักในการดำเนินชีวิตทั้งต่อตนเอง ต่อผู้อื่นและต่อส่วนรวม

1.2 ประเภทของความซ้อสัตย์

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2523, น. 147-148) ได้จำแนกความซ้อสัตย์ได้ ดังนี้

1. ความซ้อสัตย์ต่อตนเอง คือ มีความรู้สีกผิดชอบชั่วดี การมีความละเอียดเกรงกลัวต่อการกระทำผิด การไม่พูดปด การไม่คิดโลภในของผู้อื่น ไม่ค้ล้อยตามพวกที่โลก หรือชักจูงไปในทางเลื่อมเสียมั่นคงต่อการทำความดีของตน ไม่คดโกง มีความตั้งใจทำจริง ประพฤติตรงตามที่พูดและคิด ในกรณีของนักเรียนจะเห็นความซ้อสัตย์ต่อตนเอง คือ มาเรียนจริง มาโรงเรียนตรงเวลา ทำการบ้าน ไม่ลอกคนอื่น เวลาสอบก็ตั้งใจสอบ ไม่ทุจริตในห้องสอบ

2. ความซ้อสัตย์ต่อบุคคล คือ มีความซ้อสัตย์ต่อผู้อื่น ต่อมิตร ต่อหัวหน้างานต่อผู้มีพระคุณ ลักษณะสำคัญ คือ มีความจริงใจต่อผู้อื่น ไม่ชักชวนผู้อื่นไปในทางเลื่อมเสีย ไม่สอพลอเพื่อหาประโยชน์ส่วนตน เตือนสติและแนะนำในสิ่งที่เป็นประโยชน์ ยินดีในความสำเร็จของผู้อื่น ไม่คิดริษยากลั่นแก้ง ไม่ถือเอาของผู้อื่นมาเป็นของตน โดยการลักขโมย น้อ โกง ไม่ละเมิดของรักของผู้อื่น ขอมรับผิดหากตนเป็นผู้กระทำผิดต่อผู้อื่น รู้จักเคารพสิทธิของผู้อื่นไม่หยิบใช้ของผู้อื่นไปโดยไม่ได้รับอนุญาต มีความประพฤติดีทั้งต่อหน้าและลับหลังผู้อื่น

3. ความซ้อสัตย์ต่อหน้าที่ คือ มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ที่ตนเองทำหรือได้รับมอบหมายและทำให้ดีที่สุด ไม่ทอดทิ้งหน้าที่ ไม่ทุจริตคดโกง ไม่ใช้อำนาจหน้าที่ทำประโยชน์ส่วนตน รักษาระเบียบ กฎเกณฑ์ ตรงต่อเวลา ไม่เอาเวลาที่ทำงานในหน้าที่ไปใช้ประโยชน์ส่วนตน

4. ความซ้อสัตย์ต่อหมู่คณะ สังคม และประเทศชาติ คือ การรักษาความสัตย์สัญญา ไม่คิดประทุษร้ายต่อหมู่คณะ รักษาความสามัคคี ไม่นำความลับของหมู่คณะ สังคม และประเทศชาติไปเปิดเผยไม่เป็นต้นเหตุให้คนภายนอกมาทำลายหมู่คณะ ไม่คิดทรยศทำลายสถาบันหลักของชาติ ไม่รวมมือทำงานใดๆ ที่ผิดกฎหมายหรือระเบียบข้อบังคับ สำนึกว่าตนเป็นพลเมืองของประเทศจะต้องปฏิบัติตนเป็นพลเมืองที่ดี ช่วยกันรักษาความสงบ สิ่งใดที่สร้างขึ้นเป็นสาธารณสมบัติจะต้องช่วยกันรักษา และรู้จักใช้อย่างรู้คุณค่าและทะนุถนอม

1.3 ความหมายของความซื่อสัตย์ต่อตนเอง

กรมวิชาการ (2548, น. 129-131) ความซื่อสัตย์ต่อตนเอง คือ มีความรู้สึกรับผิดชอบชั่วดี การมีความละเอียดเกรงกลัวต่อการกระทำผิด การไม่พูดปด การไม่คิดโลภในของผู้อื่น ไม่คล้อยตามพวกที่โลภ หรือชักจูงไปในทางเสื่อมเสีย มั่นคงต่อการทำความดีของตน ไม่คดโกง มีความตั้งใจทำจริง ประพฤติตรงตามที่พูดและคิด ในกรณีของนักเรียนจะเห็นความซื่อสัตย์ต่อตนเอง คือ มาเรียนจริง มาโรงเรียนตรงเวลา ทำการบ้าน ไม่ลอกคนอื่น เวลาสอบก็ตั้งใจสอบ ไม่ทุจริตในห้องสอบ

ความซื่อสัตย์ต่อตนเอง คือ ความรู้สึกรับผิดชอบชั่วดี มีความละเอียดและเกรงกลัวต่อการกระทำผิด พฤติกรรมที่แสดงออก ได้แก่

1. ไม่สับปลับกลับกลอก
2. ไม่คล้อยตามพวกที่ลากหรือชักจูงไปในทางที่เสื่อมเสีย
3. มั่นคงต่อการทำความดี
4. ไม่คดโกงมีความตั้งใจจริง
5. ประพฤติตรงตามที่พูดและคิด

สรุปว่า ความซื่อสัตย์ต่อตนเอง คือ ความรู้สึกรับผิดชอบชั่วดี มีความละเอียดเกรงกลัวต่อการกระทำผิด ไม่พูดปด ไม่คิดโลภอยากได้ของผู้อื่น มีความตั้งใจจริง มั่นคงในการทำความดีของตน ประพฤติตรงตามที่พูดและคิด ไม่แสวงหรือโกหกหลอกลวง ตรงต่อเวลา และปฏิบัติตามมโนสัญญาที่ให้ไว้

1.4 ประโยชน์ของความซื่อสัตย์ต่อตนเอง

การเป็นคนซื่อสัตย์ พูดจริง ทำจริง เป็นคนจริงใจ เป็นคนตรง จะทำให้เป็นคนที่น่าเชื่อถือ ได้รับการเคารพนับถือจากคนอื่น และเป็นผู้ที่เคารพนับถือตัวเองได้ การรักความจริง การทำทุกสิ่งทุกอย่างให้ตรงกับความจริง จะทำให้ปลอดภัยจากกิเลส สัจจะ คือ การพูดจริง ทำจริงจริงใจ เป็นความเข้มแข็งของจิตใจ การเสียสัจจะเป็นเรื่องสำคัญ ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย การพูดเท็จ เพราะกลัวครู กลัวผู้ใหญ่จะลงโทษ หรือว่ากลัวคนอื่นจะดูถูก เป็นนิสัยที่มักจะเกิดขึ้นในเด็กที่ยังไม่เป็นที่พึ่งของตน ยังอ่อนแอ ยังต้องอาศัยคนอื่น จึงจะมีชีวิตได้ ต้องพึ่งพ่อ พึ่งแม่ พึ่งครู กรณีนั้นก็ เป็นธรรมดาสำหรับผู้ที่ยังไม่เป็นอิสระ จึงต้องระแวงว่าสิ่งที่ตนพึ่งอาศัยนั้นจะทอดทิ้งหรือจะหายไป นั่นจะเป็นเหตุอย่างหนึ่งที่น่าไปสู่การพูดเท็จของเด็ก วิธีแก้วิธีหนึ่งคือ การทำให้เกิดความรักสัจจะว่า สัจจะมันงามอย่างไร และให้เห็นว่ามันเกิดความรู้สึกที่ดีอย่างไร ให้เห็นว่าถ้าเราไม่ปิดบังอำพราง ถ้าเราไม่พยายามสร้างภาพตัวเองอย่างไรก็ตาม เพื่อจะได้รับคำชมเชยหรือความรัก จะทำให้เราไม่แย่งอย่างที่คิด ตรงกันข้าม คนที่เกิดนิสัยที่จะต้องคิดว่าตัวเองต้องเป็นอย่างไร

อย่างหนึ่งตลอดเวลา จึงจะเป็นที่รักของคนอื่น หรือว่าจะไม่ถูกทอดทิ้ง จะเป็นคนที่มีความทุกข์ มีความเจ็บปวดตลอดเวลา เราสอนให้เด็กพูดความจริง เราทำอะไรผิด เราก็ยอมรับไปเลย และตั้งใจ จะไม่ทำอีกในครั้งต่อไป ทั้งหมดนี้อยู่ที่ว่า เด็กเชื่อว่าครูหรือผู้ใหญ่เป็นผู้ยุติธรรม มีความหวังดีต่อ เขา ให้อภัยเขาได้ และอยู่ที่ความไว้วางใจซึ่งกันและกัน สอนให้ทำอะไรก็ทำจริงจัง ตั้งใจ ไม่ใช่ทำ แบบสนุกสบาย สัจจะเป็นพระราชาธรรม ซึ่งเป็นหลักธรรมสำหรับการครองชีวิตของคฤหัสถ์ และเป็นบารมีข้อหนึ่ง คือ เมื่อเราตั้งใจจะทำอะไรแล้ว ก็อยู่กับสิ่งนั้นจนสำเร็จ ซึ่งจะนำไปสู่ ความสำเร็จในการเรียน ในการทำงานอย่างแน่นอน

พระราชาธรรม 4 ประการ ประกอบด้วย

สัจจะ ความจริง คือ ดำรงมั่นในสัจจะ เชื่อตรง เชื่อสัตย์ จริงใจ พูดจริง ทำจริง จะทำ อะไรก็ให้เป็นที่เชื่อถือไว้วางใจได้

ทมะ ฝึกตน คือ บังคับควบคุมตนเองได้ รู้จักปรับตัวและแก้ไขปรับปรุงตนให้ ก้าวหน้าดีขึ้นอยู่เสมอ

ขันติ ออดทน คือ มุ่งหน้าทำหน้าที่การงานด้วยความขยันหมั่นเพียร เข้มแข็ง ออดทน ไม่หวั่นไหว มั่นในจุดหมาย ไม่ท้อ ถอย

จาคะ เสียสละ คือ มีน้ำใจ เอื้อเฟื้อ ชอบช่วยเหลือเกื้อกูล บำเพ็ญประโยชน์ สละโลก ละทิวามานะได้ ร่วมงานกับคนอื่นได้ ไม่ใจแคบเห็นแก่ตัวหรือเอาแต่ใจตน

การประพฤติตนเป็นคนมีความซื่อสัตย์ต่อตนเอง เป็นคนซื่อสัตย์ พูดจริง ทำจริง เป็นคนจริงใจ เป็นคนตรง จะทำให้เป็นคนที่น่าเชื่อถือ น่าเคารพนับถือของคนอื่น และเป็นผู้ที่ เคารพนับถือตัวเองได้ การรักความจริง การทำทุกสิ่งทุกอย่างให้ตรงกับความจริง มีประโยชน์ดังนี้ (<http://www.kamsondeedee.com> ค้นคืนเมื่อ 21 ตุลาคม 2557)

1. ทำให้มีความเจริญก้าวหน้าและประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน
2. เป็นคนเปิดเผย จริงใจต่อตนเองและผู้อื่น
3. เสริมสร้างให้ตัวเองเป็นคนกล้าหาญ กล้าทำในสิ่งที่ถูกต้อง
4. เป็นที่เชื่อถือ และไว้วางใจของคนอื่น
5. ชีวิตมีความสุข

1.5 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความซื่อสัตย์

1.5.1 ทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมของโคลเบอร์ก (Kohlberg)

ทฤษฎีของโคลเบอร์ก (Kohlberg) (para 2.) เป็นทฤษฎีที่มีรากฐานสืบเนื่องมาจาก ทฤษฎีของพ็อลเจต์ แต่โคลเบอร์กได้ปรับปรุงวิธีการวิจัย การวิเคราะห์ผลรวมทั้งได้ทำการวิจัยอย่างกว้างขวาง ไม่เฉพาะในประเทศสหรัฐอเมริกาเท่านั้น แต่ได้ทำการวิจัยในประเทศอื่น

ที่มีวัฒนธรรมต่างไป เช่น ประเทศไต้หวัน ตุรกี และเม็กซิโก เป็นต้น โคลเบอร์กได้คิดวิเคราะห์ข้อมูล โดยมีระบบการให้คะแนนอย่างมีระเบียบ แบบแผน ผู้ที่จะใช้วิธีการให้คะแนนระดับพัฒนาการทางจริยธรรม จะต้องได้รับการอบรมเป็นพิเศษ วิธีการวิจัยที่ โคลเบอร์กใช้ก็คือคล้ายคลึง กับวิธีการของพือาเจต์มาก คือสร้างสถานการณ์สมมติปัญหาทางจริยธรรม ที่ผู้ตอบยากที่จะตัดสินใจได้ว่า "ถูก" "ผิด" "ควรทำ" หรือ "ไม่ควรทำ" อย่างเด็ดขาด เพราะขึ้นกับองค์ประกอบหลายอย่าง การตอบจะขึ้นกับวัยของผู้ตอบ เกี่ยวกับความเห็นใจในบทบาทของผู้มีพฤติกรรมในเรื่องค่านิยม ความสำนึกในหน้าที่ในฐานะเป็นสมาชิกของสังคม ความยุติธรรมหรือหลักการที่ตนยึด จากการวิเคราะห์คำตอบของผู้ตอบวัยต่างๆ โคลเบอร์กได้แบ่งพัฒนาการทางจริยธรรมออกเป็น 3 ระดับ (Levels) แต่ละระดับแบ่งออกเป็น 2 ขั้น (Stages)

ดังนั้น พัฒนาการทางจริยธรรมของโคลเบอร์กมีทั้งหมด 6 ขั้น คำอธิบายของระดับและขั้นต่างๆ ของพัฒนาการทางจริยธรรมของโคลเบอร์กมีดังต่อไปนี้

ระดับที่ 1 ระดับก่อนกฎเกณฑ์สังคม (Pre-Conventional) ในระดับนี้เด็กจะได้รับ กฎเกณฑ์และข้อกำหนดของพฤติกรรมที่ "ดี" "ไม่ดี" จากผู้มีอำนาจเหนือตน เช่น บิดา มารดา ครูหรือเด็กโต และมักจะคิดถึงผลที่ตามมาที่จะนำรางวัลหรือการลงโทษมาให้พฤติกรรม "ดี" พฤติกรรมที่แสดงแล้วได้รางวัลพฤติกรรม "ไม่ดี" พฤติกรรมที่แสดงแล้วได้รับโทษ

โคลเบอร์กได้แบ่งพัฒนาการทางจริยธรรมระดับนี้เป็น 2 ขั้น คือ

1.1 การลงโทษ และการเชื่อฟัง (Punishment and Obedience Orientation)

1.2 กฎเกณฑ์เป็นเครื่องมือเพื่อประโยชน์ของตน (Instrumental Relativist Orientation)

ระดับที่ 2 ระดับจริยธรรมตามกฎเกณฑ์สังคม (Conventional) พัฒนาการจริยธรรมระดับนี้ ผู้ทำถือว่า การประพฤติตนตาม ความคาดหวัง ของผู้ปกครอง บิดา มารดา กลุ่มที่ตนเป็นสมาชิกหรือของชาติ เป็นสิ่งที่ควรจะทำหรือทำความผิดเพราะกลัวว่าตนจะไม่ใช่ที่ยอมรับของผู้อื่น ผู้แสดงพฤติกรรมจะไม่คำนึงถึงผลตามที่จะเกิดขึ้นแก่ตนเอง ถือว่าความซื่อสัตย์ ความจงรักภักดี เป็นสิ่งสำคัญ ทุกคนมีหน้าที่จะรักษามาตรฐานทางจริยธรรม

ระดับนี้แบ่งเป็น 2 ขั้น คือ

2.1 ความคาดหวังและการยอมรับในสังคม สำหรับ "เด็กดี" (Interpersonal Concordance of "good boy, nice girl" Orientation)

2.2 กฎและระเบียบ ("Law-and order Orientation) การทำถูกไม่ประพฤติผิด คือ การท ตามหน้าที่ประพฤติตนไม่ผิดกฎหมาย และรักษาระเบียบแบบแผนของสังคม

ระดับที่ 3 ระดับจริยธรรมตามหลักการด้วยวิจารณญาณ หรือระดับเหนือกฎเกณฑ์สังคม (Post-conventional Level) พัฒนาการทางจริยธรรมระดับนี้ เป็นหลักจริยธรรมของผู้มีอายุ 20 ปีขึ้นไป ผู้ทำหรือผู้แสดงพฤติกรรมได้พยายามที่จะตีความหมายของหลักการและมาตรฐานทางจริยธรรมด้วยวิจารณญาณ ก่อนที่จะยึดถือเป็นหลักฐานของความประพฤติที่จะปฏิบัติตาม การตัดสินใจ "ถูก" "ผิด" "ไม่ควร" มาจากวิจารณญาณของตนเอง ปราศจากอิทธิพลของผู้มีอำนาจหรือกลุ่มที่ตนเป็นสมาชิก กฎเกณฑ์-กฎหมาย ควรจะตั้งบนหลักความยุติธรรม และเป็นที่ยอมรับของสมาชิกของสังคมที่ตนเป็นสมาชิก โคลเบิร์กแบ่งพัฒนาการทางจริยธรรม ระดับนี้ก็จะแบ่งเป็น 2 ชั้น คือ

3.1 สัญญาสังคม หรือหลักการทำตามคำมั่นสัญญา (The Social-Contract Legalistic Orientation) บุคคลมีเหตุผลในการเลือกกระทำ โดยคำนึงถึงประโยชน์ของส่วนรวมเป็นหลัก ไม่ละเมิดสิทธิของผู้อื่น เคารพการตัดสินใจของตนเอง และสามารถควบคุมตนเองได้ โดยมีพฤติกรรมที่ถูกต้องตามค่านิยมของตนและมาตรฐานของสังคม

3.2 หลักการคุณธรรมสากล (The Universal-Ethical Principle Orientation) ชั้นนี้ถือว่าเป็นหลักการมาตรฐานจริยธรรมสากล เป็นหลักการเพื่อนมนุษย์ธรรม ในชั้นนี้สิ่งที่ 'ถูก' และ 'ผิด' เป็นสิ่งที่ขึ้นอยู่กับมโนธรรมที่แต่ละคนยึดถือ บุคคลจะแสดงพฤติกรรมตามหลักการคุณธรรมสากล โดยคำนึงถึงความถูกต้อง ยอมรับในคุณค่าของความเป็นมนุษย์ คำนึงถึงสิทธิมนุษยชน มีคุณธรรมประจำใจ ละอาย เกรงกลัวต่อบาป มีความซื่อสัตย์และยึดหลักจริยธรรมของตนอย่างมีสติ

สรุปแล้ว พัฒนาการทางจริยธรรมของโคลเบิร์กมี 3 ระดับ และ 6 ชั้น ซึ่งชั้นต่างๆ ของพัฒนาการทางจริยธรรม มีดังนี้

ชั้นที่ 1 การลงโทษ และการเชื่อฟัง

โคลเบิร์กกล่าวว่าในชั้นนี้เด็กจะใช้ผลตามของพฤติกรรมเป็นเครื่องชี้ว่า พฤติกรรมของตน "ถูก" หรือ "ผิด" เป็นต้นว่าถ้าเด็กถูกทำโทษก็จะคิดว่าสิ่งที่ตนทำ "ผิด" และพยายามหลีกเลี่ยงไม่ทำสิ่งนั้นอีก พฤติกรรมใดที่มีผลตามด้วยรางวัลหรือคำชม เด็กก็จะคิดว่าสิ่งที่ตนทำ "ถูก" และจะทำซ้ำอีกเพื่อหวังรางวัล

ชั้นที่ 2 กฎเกณฑ์เป็นเครื่องมือเพื่อประโยชน์ของตน

ในชั้นนี้เด็กจะสนใจทำตามกฎข้อบังคับ เพื่อประโยชน์หรือความพอใจของตนเองหรือทำดีเพราะอยากได้ของตอบแทน หรือรางวัล ไม่ได้คิดถึงความยุติธรรมและความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น หรือความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อผู้อื่น พฤติกรรมของเด็กในชั้นนี้ทำเพื่อสนองความต้องการ เห็นใจผู้อื่น หรือความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อผู้อื่น พฤติกรรมของเด็กในชั้นนี้ทำเพื่อ

สนองความต้องการของตน แต่มักจะเป็นการแลกเปลี่ยนกับคนอื่น เช่น ประโยค "ถ้าเธอทำให้ฉัน
ฉันจะให้....."

ขั้นที่ 3 ความคาดหวังและการยอมรับในสังคมสำหรับ "เด็กดี"

พัฒนาการทางจริยธรรมขั้นนี้เป็นพฤติกรรมของ "คนดี" ตาม
มาตรฐานหรือความคาดหวังของบิดามารดา หรือเพื่อนวัยเดียวกัน พฤติกรรม "ดี" หมายถึง
พฤติกรรมที่จะทำให้ผู้อื่นชอบและยอมรับ หรือไม่ประพฤติดีเพราะเกรงว่าพ่อแม่จะเสียใจ

ขั้นที่ 4 กฎและระเบียบ

โคลเบิร์ตอธิบายว่า เหตุผลทางจริยธรรมในขั้นนี้ถือว่าสังคมจะอยู่
ด้วยความมีระเบียบเรียบร้อยต้องมีกฎหมายและข้อบังคับ คนดีหรือ คนที่มีพฤติกรรมถูกต้อง คือคนที่
ปฏิบัติตามระเบียบบังคับหรือกฎหมาย ทุกคนควรเคารพกฎหมาย เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อย
และความเป็นระเบียบของสังคม

ขั้นที่ 5 สัญญาสังคมหรือหลักการทำตามคำมั่นสัญญา

ขั้นนี้เน้นถึงความสำคัญของมาตรฐานทางจริยธรรมที่ทุกคนหรือคน
ส่วนใหญ่ในสังคมยอมรับ ว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้องสมควรที่จะปฏิบัติตาม โดยพิจารณาถึงประโยชน์และ
สิทธิของบุคคลก่อนที่จะใช้มาตรฐานทางจริยธรรม ได้ใช้ความคิดและเหตุผลเปรียบเทียบว่า
สิ่งไหนผิดและสิ่งไหนถูก ในขั้นนี้การ "ถูก" และ "ผิด" ขึ้นอยู่กับค่านิยมและความคิดเห็นของ
บุคคลแต่ละบุคคล แม้ว่าจะเห็น ความสำคัญของสัญญาหรือข้อตกลงระหว่างบุคคล แต่เปิดให้มีการ
แก้ไข โดยคำนึงถึงประโยชน์และ สถานการณ์แวดล้อมในขณะนั้น

ขั้นที่ 6 หลักการคุณธรรมสากล (Universal Ethical Principle Orientation)

ขั้นนี้เป็นหลักการมาตรฐานจริยธรรมสากล เป็นหลักการเพื่อ
มนุษยธรรม เพื่อความเสมอภาคในสิทธิมนุษยชน และเพื่อ ความยุติธรรม ของมนุษย์ทุกคนในขั้นนี้
สิ่งที่ "ถูก" "ผิด" เป็นสิ่งที่มิโนธรรมของแต่ละบุคคลที่เลือกยึดถือ

สรุปลำดับขั้นพัฒนาการจริยธรรมของโคลเบิร์ต ระดับก่อนกฎเกณฑ์สังคม
"ดี" คือได้รางวัล "ไม่ดี"คือการได้รับโทษ

ขั้นที่ 1 บุคคลใช้เกณฑ์ทางจริยธรรม โดยยึดการลงโทษ การเชื่อฟัง เป็น
เกณฑ์ในการตัดสินใจ

ขั้นที่ 2 บุคคลใช้ กฎเกณฑ์เป็นเครื่องมือเพื่อประโยชน์ของตน ไม่คิดถึง
ความยุติธรรม ไม่เห็นใจผู้อื่น ทำเพื่อสนองความต้องการ ของตนเอง ทำโดยมีเงื่อนไข ระดับ
จริยธรรมตามกฎเกณฑ์สังคม

ขั้นที่ 3 บุคคลทำตามความคาดหวังและการยอมรับในสังคม สำหรับเด็กดี good boy, nice girl จะทำตามผู้ใหญ่ ผู้บังคับบัญชา ยอมรับโดยไม่คำนึงความถูกต้อง

ขั้นที่ 4 บุคคลยึดกฎและระเบียบ การทำตามหน้าที่ ประพฤติตนไม่ผิดกฎหมายรักษาระเบียบแบบแผน ของสังคมระดับจริยธรรมตามหลักการด้วยวิจารณญาณหรือระดับเหนือกฎเกณฑ์ของสังคม

ขั้นที่ 5 บุคคลยึดหลักสัญญาประชาคมหรือหลักการทำตามคำมั่นสัญญา

ขั้นที่ 6 บุคคลยึดหลักการคุณธรรมสากล

สรุปแล้ว โคลเบอร์กได้แบ่งพัฒนาการทางจริยธรรมออกเป็น 3 ระดับแต่ละระดับแบ่งออกเป็น 2 ขั้น ถือว่าพัฒนาการทางจริยธรรมของมนุษย์เป็นไปตามขั้นอย่างมีระเบียบ คือเริ่มจากขั้นที่ 1, 2, 3, 4, 5 และ 6 ตามลำดับ บุคคลทุกคนจะต้องผ่านพัฒนาการทางจริยธรรมขั้นต้นๆ ซึ่งเป็นรากฐานของพัฒนาการทางจริยธรรมขั้นต่อไป และเมื่อผ่านแล้ว ก็ยากที่จะกลับไปขั้นเดิมอีก ซึ่งงานวิจัยครั้งนี้ได้แนวคิดเกี่ยวกับพัฒนาการทางจริยธรรมของโคลเบอร์ก มี 3 ระดับ และ 6 ขั้น ไปสร้างกิจกรรมต่างๆ ในชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความซื่อสัตย์ โดยใช้ชุดกิจกรรมเพื่อพัฒนาการมีความซื่อสัตย์เป็นลำดับขั้นให้นักเรียนได้ฝึกคิดฝึกปฏิบัติจนเข้าใจ มีแนวคิดและตระหนักในเรื่องความซื่อสัตย์เพิ่มขึ้น

1.5.2 ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของแบนดูรา

ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของแบนดูรา (Bandura, 1977, อ้างถึงใน อารีพรหม อะทะวงษา, น. 16-18) และสรุปแนวความคิดของแบนดูราไว้ดังนี้ พฤติกรรมที่มนุษย์แต่ละคนแสดงออกมานั้น แท้ที่จริงแล้วเกิดจากการที่บุคคลนั้นสังเกตเห็นจากบุคคลอื่นกระทำมาก่อนแล้วนำเอาแนวพฤติกรรมดังกล่าวนั้นมาเป็นต้นแบบ ในการกระทำของตนบ้าง โดยเรียกพฤติกรรมที่บุคคลหนึ่งกระทำแล้วส่งผลให้ บุคคลอื่นนำไปเป็นแนวทางการกระทำว่าเป็นพฤติกรรมตัวแบบหรือพฤติกรรมแม่แบบ (modeling) แล้วใช้สติปัญญาเก็บจำไว้จากนั้นจึงประสานความรู้ใหม่เข้ากับประสบการณ์ เดิม และกำหนดเป็นการคาดหวัง พร้อมแสดงพฤติกรรมตามการคาดหวังของตนเอง

ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของแบนดูรา (Bandura, 1986) สรุปได้ว่าได้แบ่งกระบวนการเกิดพฤติกรรมเป็น 4 กระบวนการ สรุปได้ดังนี้

1. ความสนใจหรือการเอาใจใส่ (attention) หมายถึงความสนใจในสิ่งเร้าหรือพฤติกรรมของตัวแบบ แบ่งออกเป็น 2 ชนิด คือ

1.1 การเลือกรับรู้คือ การที่บุคคลให้ความสนใจที่จะรับรู้และทำความเข้าใจพฤติกรรมของตัวแบบ แต่ยังไม่คิดที่จะนำมาเป็นพฤติกรรมของตนเอง

1.2 การเลือกสิ่งเร้าคือ การตัดสินใจเลือกเลียนแบบพฤติกรรมของตัวแบบ หรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนไปตามการเลือกรับรู้ซึ่งขึ้นอยู่กับความสามารถในการจำแนกความสำคัญของสิ่งเร้าที่เปลี่ยนแปลงไปตามระดับของแรงจูงใจเช่น ความต้องการ ความจำเป็น ระดับการเสริมแรง การรับรางวัลหรือถูกลงโทษ ความพร้อมในการเลียนแบบ และการคาดหวังผลกรรมของผู้เลียนแบบ

2. การเก็บจำหรือการคงไว้ (retention) หมายถึง การบันทึกพฤติกรรมตัวแบบ ไว้ในระบบความจำของบุคคล ซึ่งอาจจะอยู่ในรูปของรหัสหรือจินตนาการและจะแสดงพฤติกรรมนั้นออกมาเมื่อคาดหวังว่า ถ้าแสดงพฤติกรรมนั้นแล้วจะได้รับความพึงพอใจหรือได้รับการเสริมแรงเช่นเดียวกับตัวแบบ

3. การสร้างหรือผลิตตามพฤติกรรมตัวแบบ (production) เป็นการที่บุคคลประสานความรู้สึกที่ได้จากการบันทึก (ในกระบวนการที่ 2) ร่วมกับประสบการณ์เดิมที่มีมาก่อน ให้ได้เป็นรูปแบบของพฤติกรรมตัวแบบที่เก็บจำ เมื่อได้รับสิ่งเร้า

4. การจูงใจ (motivation process) พฤติกรรมตัวแบบที่บุคคลเก็บจำ และสร้างพฤติกรรมไว้นั้น บุคคลจะยังไม่แสดงออกมาก่อนว่าจะมีภาวะหรือเงื่อนไขที่เป็นสิ่งจูงใจกระตุ้นให้บุคคลนั้น มีความต้องการแสดงพฤติกรรมนั้นๆ ออกมาและบุคคลจะเพิ่มความคาดหวังมากขึ้น เมื่อแสดงพฤติกรรมนั้นแล้วได้รับความพึงพอใจเงื่อนไขหรือสิ่งจูงใจมี 3 ลักษณะ คือ สิ่งจูงใจที่เป็นปัจจัยภายนอก สิ่งจูงใจที่เป็นปัจจัยมาจากผลของการกระทำและสิ่งจูงใจที่เป็นปัจจัยมาจากส่วนบุคคล

จากทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม สรุปได้ว่าการแสดงพฤติกรรมของบุคคล เกิดจาก การเรียนรู้ทางสังคม โดยการสังเกตพฤติกรรม และประเมินผลที่เกิดจากการกระทำของตัวแบบแล้วจึงนำพฤติกรรมนั้นมาเป็นตัวแบบหรือแนวทางในการกระทำของตน ซึ่งงานวิจัยครั้งนี้ได้แนวคิดเกี่ยวกับการใช้ตัวแบบไปสร้างกิจกรรมต่างๆ ในชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความซื่อสัตย์ โดยการใช้ตัวแบบของบุคคลที่มีชื่อเสียงที่มีพฤติกรรมซื่อสัตย์สุจริตและ/หรือไม่ซื่อสัตย์สุจริต และกรณีตัวอย่าง เพื่อทำให้นักเรียนเรียนรู้ถึงผลที่เกิดขึ้นจากการกระทำของตัวแบบสามารถพิจารณาและตัดสินใจเลือกเลียนแบบพฤติกรรมจากตัวแบบที่มีพฤติกรรมซื่อสัตย์สุจริตได้

1.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความซื่อสัตย์

จากการศึกษาค้นคว้าพบว่ามีผู้วิจัยเรื่องการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาแก้ไขและป้องกันปัญหาต่างๆไว้มากมาย ดังนี้

ศรัญญา ไพรวรรณ (2543) ได้ศึกษาผลของการใช้หนังสือการ์ตูนที่ดำเนินเรื่องโดยตัวเอกที่นักเรียนคุ้นเคยและพึงพอใจต่อมโนทัศน์ทางจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริตของ

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้หนังสือการ์ตูนที่ดำเนินเรื่องโดยตัวเอกที่นักเรียนคุ้นเคยและพึงพอใจมีมโนทัศน์ทางจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริตก่อนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ประทีน ศรีเงิน (2534) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบการสอนโดยใช้บทบาทสมมติกับการสอนปกติเพื่อพัฒนาทัศนคติเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่าทัศนคติเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริตในระหว่างการทดลองของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้บทบาทสมมติสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ประเสริฐศรี เอือนกรินทร์ (2524) ได้ศึกษาการทดลองใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อพัฒนาจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มทดลองที่ได้รับแม่แบบมีจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ไพโรจน์ จำนงค์ผล (2544) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบทัศนคติเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริต นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองและกรณีตัวอย่าง ผลการวิจัยนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองและกรณีตัวอย่าง มีทัศนคติเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริตสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าว สรุปได้ว่า ผลการศึกษาส่วนใหญ่เป็นเรื่องเกี่ยวกับแบบฝึก ชุดกิจกรรมแนะแนว บทบาทสมมติ และเทคนิคแม่แบบ เพื่อพัฒนา และเสริมสร้างความซื่อสัตย์สุจริตของนักเรียนให้เพิ่มขึ้น ซึ่งพบว่าผลการทดลองมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้นผู้ศึกษาจึงมีความสนใจศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลวัดอู่ตะเภา จังหวัดชลบุรีขึ้น

2. วรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับชุดกิจกรรมแนะแนว

2.1 ความหมายของชุดกิจกรรมแนะแนว

2.1.1 ความหมายของกิจกรรมแนะแนว

กรมวิชาการ (2546, น. 24) ให้ความหมายของกิจกรรมแนะแนวว่า “เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมพัฒนาความสามารถของผู้เรียนให้เหมาะสมตามความแตกต่างระหว่างบุคคล สามารถค้นพบและพัฒนาศักยภาพของตน ส่งเสริมทักษะชีวิต วุฒิภาวะทางอารมณ์ การเรียนรู้ในเชิงพหุปัญญา การสร้างสัมพันธภาพที่ดี”

ปาริชา แก้วธรรม (2550, น. 31) กล่าวว่า กิจกรรมแนะแนว หมายถึง มวลประสบการณ์ที่จัดให้ผู้รับบริการแนะแนวได้ปฏิบัติหรือมีส่วนร่วมเพื่อช่วยให้ผู้รับบริการบรรลุเป้าหมายตามวัตถุประสงค์และขอบข่ายของการแนะแนว ตามศักยภาพของแต่ละบุคคล สามารถนำมวลประสบการณ์ต่างๆ ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

วรรณรา พงษ์สิน (2550, น. 23) กล่าวว่า กิจกรรมแนะแนว เป็นกิจกรรม ที่ผู้ให้บริการจัดประสบการณ์โดยมุ่งแก้ไข ปรับปรุง พัฒนาและส่งเสริมผู้รับบริการ ทั้งรายบุคคล รายกลุ่ม ทุกเพศและทุกวัย ทั้งด้านการศึกษา อาชีพ ส่วนตัวและสังคม เพื่อให้ผู้รับบริการ รู้และ เข้าใจตนเองในการจัดการกับปัญหาได้อย่างถูกต้องและถูกวิธี

พรพิชญ์ วิริยากุลภัทร์ (2553:31) กล่าวว่า กิจกรรมแนะแนว หมายถึง กิจกรรมที่ส่งเสริมและพัฒนาความสามารถของผู้เรียนให้เหมาะสมตามความแตกต่างระหว่างบุคคล สามารถค้นพบและพัฒนาศักยภาพของตน เสริมสร้างทักษะชีวิต วุฒิภาวะทางอารมณ์ การเรียนรู้ เชิงพหุปัญญา และการสร้างสัมพันธภาพที่ดี เพื่อให้ผู้รับบริการบรรลุเป้าหมายที่ตนจะพัฒนาหรือ สร้างตนเอง ป้องกันและแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้อย่างเหมาะสมทั้งด้านการศึกษา อาชีพ ส่วนตัวและสังคม

สรุปได้ว่า กิจกรรมแนะแนว หมายถึง กิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อช่วยให้นักเรียน รู้จักเข้าใจตนเองสภาพแวดล้อม สามารถป้องกัน แก้ไขปัญหา และพัฒนาตนเองได้อย่างเหมาะสม สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

2.1.2 ความหมายของชุดกิจกรรมแนะแนว

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2545, น. 80) กล่าวถึง ชุดการสอนกิจกรรมแนะแนว ว่าเป็นเครื่องมือที่สร้างขึ้นโดยใช้สื่อประสม เช่น รูปภาพ วิดีทัศน์ แถบบันทึกเสียง เอกสารที่บันทึก รายละเอียดของกิจกรรมต่างๆ ทั้งเกม กรณีตัวอย่าง บทบาทสมมติ แบบฝึกหัดก่อนเรียน และหลัง เรียนโดยจัดไว้เป็นชุดๆ หรือ ก่อ่ง หรือซอง และภายในก่อก่อ่งหรือซองบรรจุคู่มือครู คู่มือผู้เรียน และสื่อประกอบการจัดกิจกรรมแต่ละเรื่อง

มยุรี วิสูตราศัย (2547, น. 16) ได้สรุปความหมายของ ชุดกิจกรรมแนะแนว ว่า เครื่องมือที่สร้างขึ้นอย่างเป็นระบบ ให้มีความสอดคล้องกับเนื้อหาวิชา วัตถุประสงค์และ กิจกรรมเพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมการเรียนรู้ตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ ซึ่งจัดทำในลักษณะ ของสื่อประสม ประกอบด้วยคู่มือครู และโปรแกรมกิจกรรม โดยใช้เทคนิควิธีการต่างๆ เช่น การอภิปราย กรณีตัวอย่าง การแสดงบทบาทสมมติ สถานการณ์จำลอง ตลอดจนการใช้สื่ออุปกรณ์ ที่มีความเหมาะสมกับเนื้อหาหรือกิจกรรม

อติสตา กุรมะสุวรรณ (2552, น. 34) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ชุดกิจกรรม
 แนวโน้ม หมายถึง มวลประสบการณ์หรือเครื่องมือที่จัดให้ผู้รับบริการแต่ละคน หรือแต่ละกลุ่มได้
 ปฏิบัติและค้นพบศักยภาพของตนเองจนบรรลุเป้าหมายตามขอบข่ายงานแนวโน้ม

วิไลวรรณ อนันต์ตะ (2554, น. 43) ได้ให้ความหมายไว้ว่าชุดกิจกรรม
 แนวโน้มมีลักษณะคล้ายกับชุดการสอน ซึ่งเป็นเครื่องมือทางการแนวโน้มที่ประกอบด้วย กิจกรรม
 แนวโน้มหลายๆ กิจกรรม ที่นำมารวมกันอย่างเป็นระบบตามเป้าหมายและขอบข่ายของ
 การแนวโน้ม และเป็นสื่อที่ช่วยในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการเรียนรู้ของเด็กให้บรรลุจุดมุ่งหมาย

จารุวรรณ แสงด้วง (2556, น. 31) สรุปได้ว่า ชุดกิจกรรมแนวโน้ม หมายถึง
 มวลประสบการณ์หรือเครื่องมือที่จัดให้ผู้รับบริการแต่ละคน หรือแต่ละกลุ่มได้ปฏิบัติและค้นพบ
 ศักยภาพของตนเองจนบรรลุเป้าหมายตามขอบข่ายของงานแนวโน้ม

จากกรอบแนวคิดเกี่ยวกับเรื่องชุดการสอนและกิจกรรมแนวโน้มนั้นกล่าว
 ณาจารย์และนักศึกษาระดับมหาบัณฑิต แขนงวิชาแนวโน้ม สาขาวิชาศึกษาศาสตร์
 มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ปีการศึกษา 2545 ได้กำหนดให้ชุดกิจกรรมแนวโน้มมีความหมาย
 ว่า “ชุดกิจกรรมแนวโน้ม” คือ เครื่องมือทางการแนวโน้มที่ประกอบด้วย กิจกรรมแนวโน้มหลายๆ
 กิจกรรมที่นำมารวมกันเข้าอย่างเป็นระบบตามเป้าหมายและขอบข่ายของการแนวโน้ม โดยชุด
 กิจกรรมแนวโน้มประกอบด้วย

1. คู่มือผู้ให้บริการซึ่งมีคำชี้แจงและการเตรียมตัวของผู้ให้บริการ
2. คู่มือผู้ให้บริการซึ่งมีใบงาน ใบความรู้ และแบบทดสอบก่อนและหลัง
3. สื่อหรืออุปกรณ์การจัดกิจกรรม

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า ชุดกิจกรรมแนวโน้มมีเป็นเครื่องมือผู้
 ให้บริการ ที่สร้างขึ้นอย่าง มีระบบ ตามเป้าหมายวัตถุประสงค์ ซึ่งประกอบไปด้วยสื่ออุปกรณ์
 เทคนิคต่างๆ ที่มีประสิทธิภาพ เพื่อให้สอดคล้องในการจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรม
 เรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

2.2 ความสำคัญของชุดกิจกรรมแนวโน้ม

กิจกรรมแนวโน้มเป็นกิจกรรมที่มุ่งพัฒนา สร้างเสริม ป้องกันและแก้ไขปัญหา
 ให้กับทุกกลุ่มคนทั้งเด็ก วัยรุ่น และวัยผู้ใหญ่ ในขอบข่ายด้านการศึกษา อาชีพ ส่วนตัวและสังคม
 โดยมีรูปแบบและเทคนิคหลากหลาย อาจเป็นกิจกรรมแนวโน้มโดยตรงหรือผสมผสานในการเรียน
 การสอน การฝึกอบรม ประชุมสัมมนา ทั้งรายบุคคลและกลุ่มดังที่ สมร ทองดี และปราณี รวมสุด
 (2545, น. 8-10) กล่าวว่า การดำเนินกิจกรรมแนวโน้ม หากกระทำได้เหมาะสม จะส่งผลดีต่อ
 ผู้รับบริการในการแก้ปัญหา เช่น การทะเลาะวิวาท พฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ ปัญหาสุขภาพจิต

การขาดความมีระเบียบวินัย ขาดคุณธรรมจริยธรรมและความรับผิดชอบ ซึ่งหากบุคคลเหล่านี้ได้รับช่วยเหลือที่เหมาะสม โดยใช้กระบวนการทางการแนะแนวก็น่าจะเป็นทางเลือกหนึ่งที่แก้ปัญหาได้ ซึ่งจะส่งผลดีต่อผู้เกี่ยวข้อง ชุมชน สังคม และนอกจากช่วยให้ผู้รับบริการได้พัฒนาตนเองแล้วยังสามารถสร้างคุณประโยชน์แก่สังคมได้ช่วยให้อยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข ซึ่งเป็นเป้าหมายที่สังคมปัจจุบันปรารถนาให้เกิดขึ้น ดังนั้นกิจกรรมแนะแนวจึงมีความสำคัญทั้งต่อผู้ใหญ่และผู้รับบริการ

2.3 วัตถุประสงค์ของกิจกรรมแนะแนว

การจัดกิจกรรมแนะแนวมีวัตถุประสงค์ที่สำคัญดังนี้

1. เพื่อให้ผู้รับบริการมีทักษะชีวิตอยู่ดีมีสุขสามารถพัฒนาตนเองและสังคมได้เต็มตามศักยภาพ
2. เพื่อพัฒนาทุกคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับผู้รับบริการให้มีความรู้ความเข้าใจและสามารถใช้กระบวนการแนะแนวได้อย่างมีประสิทธิภาพ
3. เพื่อพัฒนากระบวนการแนะแนวให้สอดคล้องกับสภาพการเปลี่ยนแปลงของสังคมและความแตกต่างระหว่างบุคคล
4. เพื่อพัฒนาระบบการแนะแนวให้มีคุณภาพได้มาตรฐาน
5. เพื่อสร้างและพัฒนาเครือข่ายการแนะแนวให้เข้มแข็งเป็นกลไกในการปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพ

2.4 องค์ประกอบของชุดกิจกรรมแนะแนว

วลัยลักษณ์ ภักดีผล (2533, น. 9, อ้างถึงใน อูมาพร สงสุวรรณ, 2551, น. 26) ได้กล่าวถึง “ชุดกิจกรรมแนะแนว” ควรมียรายละเอียดดังนี้

1. คู่มือครู ซึ่งประกอบด้วย คำชี้แจงทั่วไป วัตถุประสงค์ วิธีการใช้เครื่องมือวัด เช่น การสังเกต การสัมภาษณ์ การใช้แบบสอบถาม การใช้แบบทดสอบ
2. โปรแกรมกิจกรรม หัวข้อเรื่อง ซึ่งประกอบด้วย ชื่อกิจกรรม วัตถุประสงค์ วิธีดำเนินการ อุปกรณ์และการประเมิน

อลิสสา กุระมะสุวรรณ (2552, น. 35) ได้กล่าวไว้ว่าองค์ประกอบของชุดกิจกรรมแนะแนวควรประกอบไปด้วย คู่มือครู คำชี้แจง แผนการจัดกิจกรรมต่างๆ สื่ออุปกรณ์ การจัดกิจกรรม และแบบทดสอบก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรม ชุดกิจกรรมมีองค์ประกอบที่ต่างกัน ตามที่นักการศึกษาได้กล่าวไว้ดังนี้

ฮุสตัน และคนอื่นๆ (Houston and Other, 1972, pp. 10-15) กล่าวถึงองค์ประกอบของชุดกิจกรรมไว้ดังนี้

1. คำชี้แจง (prospectus) อธิบายถึงความสำคัญของจุดมุ่งหมาย ขอบข่ายในส่วนของชุดกิจกรรม สิ่งที่คุณเรียนจะต้องรู้ก่อนและขอบข่ายของกระบวนการเรียนทั้งหมดในชุดกิจกรรม
2. จุดมุ่งหมาย (objectives) คือ ข้อความที่แจ่มชัดและไม่กำกวมที่กำหนดว่าคุณเรียนจะประสบความสำเร็จอะไรหลังจากเรียนแล้ว
3. การประเมินผลเบื้องต้น (pre-assessment) มีวัตถุประสงค์ 2 ประการ คือ เพื่อให้ทราบว่าผู้เรียนอยู่ในระดับใดในการเรียนการสอนนั้น และดูว่าสัมฤทธิ์ผลตามความมุ่งหมายเพียงใด การประเมินผลเบื้องต้นนี้อาจอยู่ในรูปแบบของการทดสอบข้อเขียน ปากเปล่า การทำงานปฏิกิริยาตอบสนอง หรือคำถามง่ายๆ เพื่อให้รู้ถึงความต้องการและความสนใจ
4. การกำหนดกิจกรรม (enabling activities) คือ การกำหนดแนวทางและวิธีเพื่อไปสู่จุดมุ่งหมายที่วางไว้ โดยให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมนั้นด้วย
5. การประเมินผลขั้นสุดท้าย (post-assessment) เป็นข้อสอบเพื่อวัดผลหลังเรียน

ดังนี้

1. ชื่อกิจกรรม ประกอบด้วยหมายเลขกิจกรรม ชื่อของกิจกรรมและเนื้อหา
2. คำชี้แจง เป็นส่วนที่อธิบายความมุ่งหมายหลักของกิจกรรม และลักษณะของการจัดกิจกรรมเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมาย
3. จุดมุ่งหมาย เป็นส่วนที่ระบุจุดมุ่งหมายที่สำคัญของกิจกรรมนั้น แนวคิดเป็นส่วนที่ระบุเนื้อหา หรือมโนทัศน์ของกิจกรรมนั้น ส่วนนี้ควรได้รับการย้ำและเน้นเป็นพิเศษ
4. สื่อ เป็นส่วนที่ระบุถึงวัสดุอุปกรณ์ที่จำเป็นในการดำเนินกิจกรรม เพื่อช่วยให้ครูทราบว่าต้องเตรียมอะไรบ้าง
5. เวลาที่ใช้ เป็นการระบุจำนวนเวลาโดยประมาณว่ากิจกรรมนั้นควรใช้เวลาเท่าใด
6. ขั้นตอนในการดำเนินกิจกรรม เป็นส่วนที่ระบุวิธีการดำเนินกิจกรรม เป็นขั้นตอนเพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้
7. ภาคผนวก ในส่วนนี้คือ ตัวอย่างวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการจัดกิจกรรม และข้อมูลอื่นๆ ที่จำเป็นสำหรับครู รวมทั้งเฉลยแบบทดสอบ

บุญชม ศรีสะอาด (2541, น. 95) และบุญเกื้อ วรหาเวช (2545, น. 95-96) กล่าวถึงองค์ประกอบของชุดกิจกรรมไว้ดังนี้

1. คู่มือการใช้ชุดกิจกรรม เป็นคู่มือที่จัดทำขึ้นเพื่อให้ผู้ใช้ชุดกิจกรรมศึกษาและปฏิบัติตามเพื่อบรรลุผลอย่างมีประสิทธิภาพ อาจประกอบด้วยแผนการสอน สิ่งที่คุณต้องเตรียมก่อนสอน บทบาทผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน
2. บัตรงาน เป็นบัตรที่มีคำสั่งว่าจะให้ผู้เรียนปฏิบัติอย่างไรบ้าง โดยระบุกิจกรรมตามลำดับขั้นตอนของการเรียน
3. แบบทดสอบวัดผลความก้าวหน้าของผู้เรียน เป็นแบบทดสอบที่ใช้สำหรับตรวจสอบว่าหลังจากเรียนด้วยชุดกิจกรรมแล้วผู้เรียนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้หรือไม่
4. สื่อการเรียนต่างๆ เป็นสื่อสำหรับผู้เรียน ได้ศึกษา มีหลายชนิดประกอบกัน อาจเป็นประเภท สิ่งพิมพ์ เช่น บทความ เนื้อหาเฉพาะเรื่อง จุลสาร บทเรียน โปรแกรม หรือประเภท โสตทัศนอุปกรณ์ เช่น รูปภาพ แผนภูมิต่างๆ เทปบันทึกเสียง ฟิล์มสตริป สไลด์ของจริง เป็นต้น

2.5 การสร้างชุดกิจกรรมแนะแนว

พิทยาภรณ์ พิทยาจรกุล (2545, น. 47) ได้ให้ข้อสรุปว่า การสร้างชุดกิจกรรมแนะแนวนั้น มีลำดับขั้นตอนต่างๆ ในการสร้าง ซึ่งต้องคำนึงถึงวัตถุประสงค์และสาระสำคัญของการสร้างชุดกิจกรรมแนะแนวเป็นหลัก เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาโปรแกรม หรือโครงสร้างชุดที่ชัดเจนเป็นระบบและดำเนินการตามขั้นตอนที่เหมาะสม เพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการจัดกิจกรรมแนะแนวให้แก่ักเรียน

ธีระ ชัยยุทธขรรยง (2533, น. 65) กล่าวถึงลำดับขั้นตอนในการสร้างชุดการแนะแนวไว้ดังนี้

1. ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องที่จะศึกษาจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นการกำหนดเนื้อหาให้เหมาะสมกับความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า
2. ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับการสร้างชุดการแนะแนวจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
3. สร้างโปรแกรมการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวให้สอดคล้องกับความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า
4. นำโปรแกรมที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ เพื่อให้สอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์ วิธีดำเนินการ เนื้อหา อุปกรณ์ และการประเมินผล

5. นำโปรแกรมที่สร้างไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาข้อบกพร่องของกลุ่มมือครูและโปรแกรมการสอน โดยใช้ชุดการแนะแนว ตลอดจนเวลาที่ใช้

6. ปรับปรุงแก้ไขโปรแกรมการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อนำไปใช้ในการวิจัยต่อไป

พรทรัพย์ ชื่นในเมือง (2554, น. 39) สรุปไว้ว่า การสร้างชุดกิจกรรมแนะแนวที่ดีนั้นควรคำนึงถึงผู้รับบริการเป็นหลัก โดยให้เหมาะสมกับวัยและควรสร้างตามลำดับขั้นตอนสอดคล้องกับปัญหาที่ต้องการแก้ไข ปรับปรุงและพัฒนา

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า การสร้างชุดกิจกรรมแนะแนว ควรคำนึงถึงเวลาในการใช้ชุดกิจกรรม ผู้ร่วมกิจกรรม และกิจกรรมควรหลากหลายตามขั้นตอนที่ผู้วิจัยได้กำหนดให้ตรงกับทฤษฎีที่นำมาใช้กับชุดกิจกรรม เพื่อให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของการจัดกิจกรรมแนะแนว อย่างเป็นระบบและแบบแผนอย่างถูกต้อง

2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับชุดกิจกรรมแนะแนว

2.6.1 งานวิจัยภายในประเทศ

ศิริลักษณ์ ละเอียดอ่อน (2550, น. 55-57) ได้ศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความสามารถในการฝ่าฟันปัญหาและอุปสรรคของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลสี่อานาจ จังหวัดอานาจเจริญ พบว่านักเรียนกลุ่มทดลองมีความสามารถในการฝ่าฟัน ปัญหาและอุปสรรคสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนกลุ่มทดลองมีความสามารถในการฝ่าฟันปัญหาและอุปสรรคสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ราตรี ประชุมพันธ์ (2551, น. 58-59) ได้ทำการศึกษาเรื่องผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อความขยันหมั่นเพียรและทัศนคติที่ดีต่อการเรียนของนักเรียนในช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนบ้านหนองไร่ จังหวัดยโสธร พบว่านักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนความขยันหมั่นเพียรและทัศนคติที่ดีต่อการเรียนสูงกว่าก่อนการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวมีคะแนนความขยันหมั่นเพียรและทัศนคติที่ดีต่อการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ศุกลรัตน์ เสรามัญ (2553, น. 78-79) ได้ศึกษาเกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้ ดารา ทีบีเอ็ม ในกิจกรรมแนะแนว เพื่อส่งเสริมความฉลาดทางอารมณ์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนดาราวิทยาลัย จังหวัดเชียงใหม่ ผลการศึกษาพบว่านักเรียนหลังการเข้า

ร่วมกิจกรรมแนะแนวโดยใช้กระบวนการเรียนรู้คารา ทีบีเอ็ม นักเรียนมีระดับความฉลาดทางอารมณ์เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วรรณรา พงษ์สิน (2550) ได้ศึกษาผลของการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามหลักการของทฤษฎีพฤติกรรมนิยมที่มีต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านบักคอง จังหวัดศรีสะเกษ ผลการวิจัยพบว่าหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามหลักการของทฤษฎีพฤติกรรมนิยมนักเรียนกลุ่มทดลอง มีวินัยในตนเองเพิ่มขึ้นมากกว่าก่อนใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามหลักการของทฤษฎีพฤติกรรมนิยมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อรณัฐฐา โยธะกา (2551) ได้ศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมรับผิดชอบต่อสังคมของนักเรียนวัยรุ่นตอนต้น ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนวัยรุ่นตอนต้นที่ได้รับการฝึกด้วยชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมรับผิดชอบต่อสังคม มีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อสังคมสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกด้วยชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมรับผิดชอบต่อสังคม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

พรพิชญ์ วิริยากุลภัทร์ (2553) ได้ศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาจิตสำนึกสาธารณะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนธิดาแม่พระ จังหวัดสุราษฎร์ ผลการวิจัยพบว่าภายหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาจิตสำนึกสาธารณะนักเรียนกลุ่มทดลองมีจิตสำนึกสาธารณะสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อารีพรธณ อะทะวงษา (2553) ได้ศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมซื่อสัตย์สุจริตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาล 6 นครเชียงราย จังหวัดเชียงราย ผลการวิจัยพบว่านักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมซื่อสัตย์สุจริต มีพฤติกรรมซื่อสัตย์สุจริตสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้ใช้กิจกรรมแนะแนวอื่นๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

มิเรียม ชุ่นสุวรรณ (2554) ได้ศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพัฒนาทักษะชีวิตด้านสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ บางกรวย จังหวัดนนทบุรี ผลการวิจัยพบว่านักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพัฒนาทักษะชีวิตด้านสังคม มีทักษะชีวิตด้านสังคมสูงกว่าก่อนการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพัฒนาทักษะชีวิตด้านสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.6.2 งานวิจัยต่างประเทศ

แมค โคลแมน (Mecolmam, 1975, p. 109) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ชุดการสอนและกิจกรรมกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษา ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดการสอนร่วมกับกิจกรรมกลุ่มมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคม

ศึกษามากกว่านักเรียนที่ใช้ชุดการสอนเพียงอย่างเดียวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และนักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดการสอนเพียงอย่างเดียวมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากกว่านักเรียน โดยใช้กิจกรรมกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .01

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าว สรุปได้ว่า ผลการศึกษาส่วนใหญ่เป็นเรื่องเกี่ยวกับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาส่งเสริม ป้องกันและแก้ไขปัญหา พฤติกรรมนักเรียนที่ไม่ถึงประสงค์ด้านต่างๆ ซึ่งพบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ จากงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศที่กล่าวมาข้างต้นแสดงให้เห็นว่า การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวไปใช้กับการเรียนการสอนในรูปแบบต่างๆ นั้นได้มีการบูรณาการให้เหมาะสมกับช่วงชั้นของนักเรียน เพื่อพัฒนา ส่งเสริม ป้องกันและแก้ไขปัญหา พฤติกรรมนักเรียนที่ไม่พึงประสงค์

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การดำเนินการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดหัวข้อที่สำคัญ เพื่อการวิจัยเปรียบเทียบความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียน ดังรายละเอียดตามหัวข้อต่อไปนี้

1. ประเภทและรูปแบบการวิจัย
2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
3. ตัวแปรและนิยามปฏิบัติการ
4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

1. ประเภทและรูปแบบการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีรูปแบบการวิจัยเป็นการวิจัยเชิงกึ่งทดลอง โดยศึกษาจากกลุ่มทดลองวัดก่อนและหลังการทดลอง

ตารางที่ 3.1 แสดงขั้นตอนการสอบวัดและการจัดกระทำในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง	Pretest	Treatment	Posttest
กลุ่มทดลอง R	T ₁	X	T ₂

ความหมายของสัญลักษณ์

R หมายถึง กลุ่มทดลอง

T₁ หมายถึง ทดสอบก่อนทดลองโดยใช้แบบวัดความซื่อสัตย์ต่อตนเอง

T₂ หมายถึง ทดสอบหลังทดลองโดยใช้แบบวัดความซื่อสัตย์ต่อตนเอง

X หมายถึง การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความซื่อสัตย์ต่อตนเอง

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ประชากรเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 3 ห้องเรียน ของโรงเรียนอนุบาลวัดอู่ตะเภา อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี จำนวน 125 คน

2.2 กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนจากประชากรข้างต้นเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2557 ของโรงเรียนอนุบาลวัดอู่ตะเภา อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรีจำนวน 30 คนได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย

3. ตัวแปรและนิยามปฏิบัติการ

3.1 ตัวแปรที่ศึกษา

3.1.1 *ตัวแปรอิสระ* คือ ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความซื่อสัตย์ต่อตนเอง

3.1.2 *ตัวแปรตาม* คือ ความซื่อสัตย์ต่อตนเอง

3.2 นิยามปฏิบัติการ

3.2.1 *ความซื่อสัตย์ต่อตนเอง* หมายถึง พฤติกรรมและความคิดด้านความซื่อสัตย์ ที่มีต่อตนเองของนักเรียน 4 ด้าน ได้แก่

- 1) รู้จักผิดชอบชั่วดี หมายถึง มีความรู้จักผิดชอบชั่วดีมีความละเอียดเกรงกลัวต่อการกระทำผิด
- 2) ตั้งใจจริงในการทำความดี หมายถึง มีความตั้งใจจริง มั่นคงในการทำ ความดีของตน
- 3) ไม่โลภอยากได้ของผู้อื่น หมายถึง ไม่คิดโลภอยากได้ของผู้อื่นมาเป็น ของตน
- 4) ประพฤติตรงตามที่พูดและคิด หมายถึง ไม่พูดปด ไม่แสร้งหรือโกหก หลวงลวง และปฏิบัติตาม คำมั่นสัญญาที่ให้ไว้

3.3 *ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความซื่อสัตย์ต่อตนเอง* หมายถึง เครื่องมือทางการแนะแนวที่ประกอบด้วยกิจกรรมแนะแนว จำนวน 7 กิจกรรม รวมทั้งการปฐมนิเทศที่มุ่งเน้นให้นักเรียนเข้าใจในการทำกิจกรรมร่วมกันและกิจกรรมปัจฉิมนิเทศ ที่มุ่งให้นักเรียนเข้าใจการอยู่ร่วมกันซึ่งอาจจะมีการปฏิสัมพันธ์ทั้งด้านดีและไม่ดี ซึ่งนักเรียนจะให้เห็นแนวทางในการเลือกวิธีการแก้ปัญหา ได้วิเคราะห์ได้ฝึกคิด ฝึกการไตร่ตรอง การตัดสินใจ และตัดสินใจเลือกปฏิบัติตน โดยมีความมุ่งหวังให้นักเรียนมีการพัฒนาด้านพฤติกรรมและความคิดด้านความซื่อสัตย์ต่อตนเองที่ดีขึ้น

4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

4.1 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มี 2 ชนิด ดังนี้

4.1.1 ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียน
ดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความซื่อสัตย์ต่อตนเอง หมายถึง กิจกรรมแนะแนวรวมกันหลายกิจกรรมที่สร้างขึ้นเพื่อเสริมสร้างความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลวัดอู่ตะเภา จำนวน 7กิจกรรม และแต่ละกิจกรรมใช้เวลาดำเนินกิจกรรม 50 นาที ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความซื่อสัตย์ต่อตนเองมุ่งเน้นการเสริมสร้างให้นักเรียน รู้จักผิดชอบชั่วดี มีความตั้งใจจริงในการทำความดี ไม่โลภอยากได้ของผู้อื่น และประพฤติตรงตามที่พูดและคิด

ตารางที่ 3.2 โครงสร้างชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียน

ลำดับที่	ชื่อกิจกรรม	วัตถุประสงค์	เทคนิค/ วิธีการ
กิจกรรมที่ 1	ปฐมนิเทศ	1. สร้างสัมพันธภาพที่ดีต่อกันได้ 2. เข้าใจและกำหนดเป้าหมายของกิจกรรมร่วมกัน	- การอภิปราย
กิจกรรมที่ 2	ค้นคนดีและจดจำคนดี	1. รู้จักผิดชอบชั่วดีและละเอียดเกรงกลัวต่อการกระทำผิด 2. ประพฤติตรงตามที่พูดและคิด	- การอภิปราย - การใช้ตัวแบบ
กิจกรรมที่ 3	เลือกตั้งใจทำความดี	1. รู้จักผิดชอบชั่วดีและละเอียดเกรงกลัวต่อการกระทำผิด 2. ประพฤติตรงตามที่พูดและคิด	- การอภิปราย - บทบาทสมมุติ
กิจกรรมที่ 4	เรียนรู้คู่ความดี	1. ประพฤติตรงตามที่พูดและคิด 2. ไม่โลภ คิดอยากได้ผู้อื่นมาเป็นของตน	- การอภิปราย - บทบาทสมมุติ
กิจกรรมที่ 5	คนดีต้นแบบ	1. ประพฤติตรงตามที่พูดและคิด 2. มีความตั้งใจจริงในการทำความดี	- การอภิปราย - การใช้ตัวแบบ
กิจกรรมที่ 6	สำนึกฉัน รักษาดี รักแผ่นดิน หมด สิ้นทุจริต	1. มีความตั้งใจจริงในการทำความดี 2. ประพฤติตรงตามที่พูดและคิด	- การอภิปราย
กิจกรรมที่ 7	สัญญาใจฝากไว้ในแผ่นดิน (ปัจฉิมนิเทศ)	1. มีความตั้งใจจริงในการทำความดี 2. ประพฤติตรงตามที่พูดและคิด 3. สรุปข้อคิดเห็นและการบรรลุเป้าหมายร่วมกัน	- การอภิปราย

4.1.2 แบบวัดพฤติกรรมความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียน

แบบวัดความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียน ซึ่งประกอบไปด้วยข้อความที่เป็นสถานการณ์สมมุติขึ้น ให้นักเรียนเป็นบุคคลสำคัญที่อยู่ในเหตุการณ์เหล่านั้น ให้นักเรียนอ่านแล้วพิจารณาว่าข้อความเหล่านี้เป็นจริงหรือไม่ จริงสำหรับนักเรียนมากน้อยเพียงใด โดยทำเครื่องหมายถูก (✓) ลงในช่องว่างใต้คำว่า “จริง” “จริงบางครั้ง” “ไม่จริง” เพียงแห่งเดียวในแต่ละข้อ จำนวน 15 ข้อ แบบทดสอบวัดความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียน เป็นแบบตรวจสอบรายการ (check list) ซึ่งแบ่งเป็น 3 ระดับ

โดยแบ่งเป็น 2 ลักษณะคือ

แบบวัดความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียนเป็นพฤติกรรมเชิงบวก 9 ข้อ ได้แก่ ข้อ 1, 3, 4, 7, 8, 11, 13, 14, 15

จริง	ได้	3	คะแนน
จริงบางครั้ง	ได้	2	คะแนน
ไม่จริง	ได้	1	คะแนน

แบบวัดความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียนเป็นพฤติกรรมเชิงลบ 6 ข้อ ได้แก่ ข้อ 2, 5, 6, 9, 10, 12

จริง	ได้	1	คะแนน
จริงบางครั้ง	ได้	2	คะแนน
ไม่จริง	ได้	3	คะแนน

ในแบบวัดความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียนจะมีคำถามจำนวน 15 ข้อ โดยแบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือ ด้านรู้จักผิดชอบชั่วดี ด้านตั้งใจจริงในการทำความดี ด้านไม่โลภอยากได้ของผู้อื่น และด้านประพฤติตรงตามที่พูดและคิด

ตัวอย่างแบบวัดความซื่อสัตย์ต่อตนเอง

ข้อความ	ระดับพฤติกรรม		
	จริง	จริงบางครั้ง	ไม่จริง
0. นักเรียนปฏิบัติตามข้อตกลงของห้องเรียนอย่างเคร่งครัด			

คะแนนจากแบบวัดความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียน จะมีช่วงคะแนนอยู่ระหว่าง 15-45 คะแนนสูง หมายถึง มีความซื่อสัตย์ต่อตนเองมาก คะแนนต่ำ หมายถึง มีความซื่อสัตย์ต่อตนเองน้อย

4.2 วิธีการสร้างเครื่องมือในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีขั้นตอนตามลำดับดังนี้

4.2.1 การสร้างชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 7 กิจกรรม

1) ศึกษาความหมายและแนวทางการจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ความซื่อสัตย์ต่อตนเอง หมายถึง พฤติกรรมและความคิดของนักเรียน 4 ด้าน ได้แก่ (1) ด้านรู้จักผิดชอบชั่วดี (2) ด้านตั้งใจจริงในการทำความดี (3) ด้านไม่โลภอยากได้ของผู้อื่น และ (4) ด้านประพฤติตรงตามที่พูดและคิด

2) สร้างชุดกิจกรรม 7 กิจกรรม ที่ใช้เพื่อเสริมสร้างความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 คือ กิจกรรมที่ 1 ปฐมนิเทศ กิจกรรมที่ 2 ค้นคนดีและจดจำคนดี กิจกรรมที่ 3 เลือกตั้งใจทำความดี กิจกรรมที่ 4 เรียนรู้คู่ความดี กิจกรรมที่ 5 คนดีค้นแบบ กิจกรรมที่ 6 สำนึกัน รักชาติ รักแผ่นดิน หมดสั้นทุจริต และกิจกรรมที่ 7 สัญญาใจฝากไว้ในแผ่นดิน ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียน มุ่งเน้นการเสริมสร้างให้นักเรียน รู้จักผิดชอบชั่วดี มีความตั้งใจจริงในการทำความดี ไม่โลภอยากได้ของผู้อื่น และประพฤติตรงตามที่พูดและคิด

3) นำชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่สร้างขึ้นเสนออาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษาค้นคว้าอิสระตรวจสอบแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

4) นำชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วเสนอผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์ เนื้อหา และกิจกรรมโดยการหาค่า IOC ได้เท่ากับ 0.85

5) ปรับปรุงชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญให้มีความเหมาะสมเพื่อนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

4.2.2 การสร้างแบบวัดความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียน

1) ศึกษาความหมายและนิยามเชิงปฏิบัติการของความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียน

2) สร้างแบบวัดความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียนจำนวน 15 ข้อ

3) นำแบบวัดความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียนที่สร้างขึ้นเสนออาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษาค้นคว้าอิสระตรวจสอบแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

4) นำแบบวัดความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียนที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วเสนอผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์ เนื้อหา และกิจกรรม หาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ได้เท่ากับ 0.93

5) นำแบบวัดความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียนที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลวัดอุตะเถา อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี จำนวน 30 คน ที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างแล้วนำมาวิเคราะห์หาค่าความเที่ยงด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์ แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค ได้ค่าความเที่ยงทั้งฉบับเท่ากับ .60

6) นำแบบวัดความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียนที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

ตารางที่ 3.3 ตารางแสดงความสัมพันธ์ระหว่างความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียน

แบบวัดความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียน และชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ตัวแปรตาม	แบบวัดความซื่อสัตย์ต่อตนเอง	ชุดกิจกรรมแนะแนว
ความซื่อสัตย์ต่อตนเอง	ข้อที่ 3, 5, 6, 7, 12, 14	กิจกรรมที่ 2 และกิจกรรมที่ 3
1. ด้านรู้จักผิดชอบชั่วดี		
2. ด้านตั้งใจจริงในการทำความดี	ข้อที่ 1, 2, 8	กิจกรรมที่ 5 และกิจกรรมที่ 6
3. ด้านไม่โลภอยากได้ของผู้อื่น	ข้อที่ 9, 10, 11, 13	กิจกรรมที่ 4
4. ด้านประพฤติตรงตามที่พูดและคิด	ข้อที่ 4, 15	กิจกรรมที่ 7

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

5.1 ขั้นตอนการทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการนำแบบวัดความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ไปให้นักเรียนกลุ่มทดลองวัดความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียน แล้วเก็บคะแนนไว้เป็นคะแนนก่อนการทดลอง (Pretest)

5.2 ขั้นตอนการทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 7 ครั้ง โดยจัดกิจกรรมทุกวันจันทร์และวันศุกร์ ตั้งแต่เวลา 15.30-16.20 น. เป็นเวลา 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที ตั้งแต่วันที่ 2-27 กุมภาพันธ์ 2558

ตารางที่ 3.4 แผนการดำเนินการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ครั้งที่	วัน/เวลา	กิจกรรม
1	2 กุมภาพันธ์ 2558	กิจกรรมที่ 1 ปฐมนิเทศ
2	6 กุมภาพันธ์ 2558	กิจกรรมที่ 2 ค้นคนดีและจดจำคนดี
3	9 กุมภาพันธ์ 2558	กิจกรรมที่ 3 เลือกลงใจทำความดี
4	13 กุมภาพันธ์ 2558	กิจกรรมที่ 4 เรียนรู้คู่ความดี
5	16 กุมภาพันธ์ 2558	กิจกรรมที่ 5 คนดีต้นแบบ
6	23 กุมภาพันธ์ 2558	กิจกรรมที่ 6 ตำนานกษัตริย์รักชาติ รักแผ่นดินหมดสิ้นทุจรีต
7	27 กุมภาพันธ์ 2558	กิจกรรมที่ 7 สัญญาใจฝากไว้ในแผ่นดิน(ปัจฉิมนิเทศ)

5.3 ขั้นตอนหลังการทดลอง ดำเนินการทดสอบหลังการทดลอง (Posttest) โดยให้กลุ่มทดลองทำแบบวัดความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังการทดลองใช้ชุดกิจกรรมเสร็จสิ้น แล้วนำมาทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบด้วยวิธีการทางสถิติ

6. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยโปรแกรมจากคอมพิวเตอร์ โดยใช้สถิติพื้นฐาน สถิติสำหรับการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัยและสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน ดังนี้

6.1 สถิติพื้นฐาน

6.1.1 การหาค่าเฉลี่ย

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{n}$$

เมื่อ	\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนน
	N	แทน	จำนวนคน

6.1.2 การหาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

$$S.D. = \sqrt{\frac{n \sum X^2 - (\sum X)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ	S.D.	แทน	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	x	แทน	คะแนน
	n	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
	\sum	แทน	ผลรวม

6.2 สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

6.2.1 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	IOC	คือ	ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์
	R	คือ	คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ
	$\sum R$	คือ	ผลรวมของคะแนนผู้เชี่ยวชาญแต่ละคน
	N	คือ	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

6.2.2 ค่าความเที่ยงโดยการใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของ
ครอนบาค

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left\{ \frac{SD^2 - \sum S^2_1}{S^2} \right\}$$

เมื่อ α	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น
N	แทน	จำนวนข้อคำถามในแบบวัด
S^2	แทน	ค่าความแปรปรวนจากแบบวัดทั้งฉบับ
S^2_1	แทน	ค่าความแปรปรวนของข้อคำถามรายข้อ

6.3 สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

6.3.1 ค่าที่แบบกลุ่มตัวอย่างสัมพันธ์กัน (t-test dependent samples)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n\sum D^2 - (\sum D)^2}{(n-1)}}} \quad df = n - 1$$

เมื่อ t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบกับค่าวิกฤติ เพื่อทราบความมีนัยสำคัญ
D	แทน	ค่าผลต่างระหว่างคู่คะแนน
$\sum D$	แทน	ผลรวมค่าผลต่างระหว่างคู่คะแนน
n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างหรือจำนวนคู่คะแนน

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่องผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลวัดอู่ตะเภา อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียนก่อนการทดลองและหลังการทดลองใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลวัดอู่ตะเภา อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี

ตอนที่ 1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เข้าใจในผลการวิจัยได้ตรงกัน ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ทางสถิติดังนี้

n	แทน	จำนวนนักเรียนที่ใช้ในการทดลอง
\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย
S.D.	แทน	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน	ค่าคะแนนที (t-test dependent)
**	แทน	ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามสมมติฐาน

ตารางที่ 4.1 ตารางเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสถิติทดสอบที และระดับนัยสำคัญทางสถิติในการเปรียบเทียบคะแนนก่อนการทดลองกับหลังการทดลองของ ความซื่อสัตย์ต่อตนเอง 4 ด้าน คือ ด้านรู้จักผิดชอบชั่วดี ด้านตั้งใจจริงในการทำ ความดี ด้านไม่โลภอยากได้ของผู้อื่น และด้านประพฤติตรงตามที่พูดและคิดหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

กลุ่มทดลอง	n	\bar{X}	S.D.	t
ก่อนการทดลอง	30	36.00	2.754	12.54**
หลังการทดลอง	30	43.13	1.332	

** $p < .01$

จากตารางที่ 4.1 พบว่าคะแนนของความซื่อสัตย์ต่อตนเองนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 4 ด้าน คือ ด้านรู้จักผิดชอบชั่วดี ด้านตั้งใจจริงในการทำ ความดี ด้านไม่โลภอยากได้ของผู้อื่น และด้านประพฤติตรงตามที่พูดและคิดมีคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลองเท่ากับ 36.00 คะแนน และมีคะแนนเฉลี่ยหลังการทดลองเท่ากับ 43.13 คะแนน เมื่อเปรียบเทียบระหว่างคะแนนทั้งสอง พบว่าคะแนนหลังการทดลองเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

บทที่ 5

สรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลวัดอุตะเถา อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี สรุปผลได้ดังนี้

1. สรุปการวิจัย

1.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลวัดอุตะเถา อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ก่อนและหลังการทดลองโดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความซื่อสัตย์ต่อตนเอง

1.2 สมมติฐานการวิจัย

นักเรียนมีความซื่อสัตย์ต่อตนเองสูงขึ้นภายหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว

1.3 วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการเป็นขั้นตอน ดังนี้

1.3.1 ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

1) ประชากร ประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2557 ของโรงเรียนอนุบาลวัดอุตะเถา อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรีจำนวน 3 ห้องเรียน จำนวน 125 คน

2) กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2557 ของโรงเรียนอนุบาลวัดอุตะเถา อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรีจำนวน 30 คน ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย

1.3.2 รูปแบบของการวิจัย การวิจัยครั้งนี้ มีรูปแบบการวิจัยเป็นการวิจัยเชิงกึ่งทดลองโดยศึกษาจากกลุ่มทดลองวัดก่อนและหลังการทดลอง

1.3.3 ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 ระหว่าง วันที่ 2-27 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2558

1.3.4 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ มีเครื่องมือที่เป็นชุดกิจกรรมแนะแนวและแบบวัด ดังนี้

1) ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียน ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความซื่อสัตย์ต่อตนเอง เป็นชุดกิจกรรมที่สร้างขึ้นเพื่อเสริมสร้างความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลวัดอู่ตะเภา อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี จำนวน 7 กิจกรรม และแต่ละกิจกรรมใช้เวลาดำเนินกิจกรรม 50 นาที ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความซื่อสัตย์ต่อตนเองมุ่งเน้นการเสริมสร้างให้นักเรียนมีความคิดและมีพฤติกรรม 4 ด้าน คือ ด้านรู้จักผิดชอบชั่วดี ด้านมีความตั้งใจจริงในการทำความดี ด้านไม่โลภอยากได้ของผู้อื่น และด้านประพฤติตรงตามที่พูดและคิด

2) แบบวัดความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียนแบบวัดความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียน จำนวน 15 ข้อนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบแก้ไข แล้วนำไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างที่มีใช้กลุ่มทดลองเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข แล้วจึงนำไปใช้กับกลุ่มทดลองในแบบวัดความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียนจะมีคำถามจำนวน 15 ข้อ โดยแบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือ ด้านรู้จักผิดชอบชั่วดี ด้านตั้งใจจริงในการ ทำความดี ด้านไม่โลภอยากได้ของผู้อื่น และด้านประพฤติตรงตามที่พูดและคิด

1.3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยมีลำดับขั้นตอนดังนี้

1) ขึ้นก่อนการทดลองให้นักเรียนกลุ่มทดลองทำแบบวัดความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียนแล้วเก็บคะแนนไว้เป็นคะแนนก่อนการทดลอง

2) ขึ้นดำเนินการทดลองผู้วิจัยดำเนินการทดลองใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้าง ความซื่อสัตย์ต่อตนเองกับกลุ่มทดลองจำนวน 7 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที

3) ขึ้นหลังการทดลองผู้วิจัยให้กลุ่มทดลองทำแบบวัดความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียนฉบับเดียวกับที่ใช้ก่อนการทดลองเพื่อเก็บคะแนนไว้เป็นคะแนนหลังการทดลองแล้วนำมาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

1.3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล เปรียบเทียบความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว โดยใช้การทดสอบค่าที (t-test)

1.4 ผลการวิจัย

การศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลวัดอู่ตะเภา อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี สรุป

ผลการวิจัยพบว่าหลังจากใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 แล้วความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลวัดอู่ตะเภา อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลวัดอู่ตะเภา อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

ผลการทดลองพบว่านักเรียนกลุ่มทดลองมีความซื่อสัตย์ต่อตนเองเพิ่มขึ้นภายหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความซื่อสัตย์ต่อตนเองอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวทำให้นักเรียนกลุ่มทดลองมีความซื่อสัตย์ต่อตนเองเพิ่มขึ้น นอกจากนี้เทคนิคที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ประกอบด้วย เทคนิคแม่แบบ เทคนิคบทบาทสมมติ การให้ข้อมูลย้อนกลับ การเสริมแรงทางบวก ซึ่งเทคนิคเหล่านี้จะช่วยกระตุ้นให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้นักเรียนรู้จักและเข้าใจตนเองมากขึ้น ได้เรียนรู้แนวทาง ในการพัฒนาปรับปรุงความคิดและพฤติกรรมของตนเอง ในด้านรู้จักผิดชอบชั่วดี ด้านตั้งใจจริงในการทำความคิด ด้านไม่โลภอยากได้ของผู้อื่น และด้านประพฤติตรงตามที่พูดและคิด ซึ่งเป็นความซื่อสัตย์ต่อตนเองซึ่งแตกต่างจากการเรียนการสอนปกติ จึงทำให้นักเรียนรู้สึกสนุกสนาน มีความสุขและกระตือรือร้นในการทำกิจกรรม กิจกรรมที่จัดเหมาะสมกับวัยของนักเรียน บรรยากาศสนุกสนาน ในการทำกิจกรรมจะเปิดโอกาสให้นักเรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเอง รู้จักวิเคราะห์ อภิปรายกลุ่ม ทำให้เกิดการพัฒนาในทางที่ดีขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของศรีัญญา ไพรวรรณรัตน์ (2543) ได้ศึกษาผลของการใช้หนังสือการ์ตูนที่ดำเนินเรื่องโดยตัวเอก

ที่นักเรียนคุ้นเคยและพึงพอใจต่อมโนทัศน์ทางจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่เรียน โดยใช้หนังสือการ์ตูนที่ดำเนินเรื่องโดยตัวเอกที่นักเรียนคุ้นเคยและพึงพอใจมีมโนทัศน์ทางจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริตก่อนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับงานวิจัยของประทีน ศรีเงิน (2534) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบการสอน โดยใช้บทบาทสมมติกับการสอนปกติเพื่อพัฒนาทัศนคติเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่าทัศนคติเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริตในระยะการทดลองของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอน

โดยใช้บทบาทสมมติสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของประเสริฐศรี เอื้อนครินทร์ (2524) ได้ศึกษาการทดลองใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อพัฒนาจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มทดลองที่ได้รับแม่แบบมีจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ดังนั้นเมื่อผู้วิจัยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ทำให้นักเรียนกลุ่มทดลองมีซื่อสัตย์ต่อตนเองมากขึ้น เพราะการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความซื่อสัตย์ต่อตนเองนั้นนักเรียนกลุ่มทดลองที่เข้ารับการฝึกมีโอกาสได้เรียนรู้แนวความคิดการปฏิบัติตนเองเกี่ยวกับเรื่องความซื่อสัตย์ต่อตนเอง ซึ่งเป็นคุณธรรมจริยธรรมขั้นพื้นฐานที่นักเรียนต้องมีซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของไพโรจน์ จำนงค์ผล (2544) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบทัศนคติเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริต นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองและกรณีตัวอย่าง ผลการวิจัยนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองและกรณีตัวอย่าง มีทัศนคติเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริตสูงขึ้นไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ข้อเสนอแนะ

3.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

3.1.1 ควรมีการติดตามผลของการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว ภายหลังจากสิ้นสุดการเพื่อศึกษาว่าความซื่อสัตย์ต่อตนเองที่เพิ่มขึ้นนั้นมีความคงทนเพียงใดเพื่อเป็นแนวทางในการวิจัยต่อไป

3.1.2 ผู้ที่จะนำชุดกิจกรรมแนะแนวไปใช้ ควรศึกษาหลักการ ขั้นตอน ตลอดจนวิธีดำเนินการอย่างละเอียด รวมทั้งมีประสบการณ์ในการฝึกปฏิบัติก่อนนำไปใช้จริง

3.2 ข้อเสนอแนะแนวในการวิจัยครั้งต่อไป

3.2.1 ควรใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวกับนักเรียนในระดับชั้นอื่นๆ เพื่อเสริมสร้างความซื่อสัตย์ต่อตนเองให้เกิดขึ้นกับนักเรียนอันเป็นคุณธรรมพื้นฐานของนักเรียนเป็นภูมิคุ้มกันในตัวของนักเรียนที่ดีในสภาพสังคมปัจจุบัน

3.2.2 ควรศึกษาผลของการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างหรือพัฒนาด้านอื่นๆ เช่น ด้านการศึกษา ด้านอาชีพ ด้านส่วนตัวและสังคม

3.2.3 ควรนำชุดกิจกรรมแนะแนวไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์อื่นๆ ให้ครอบคลุมและหลากหลายยิ่งขึ้น เช่น เสริมสร้างความซื่อสัตย์ต่อส่วนรวม เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ. (2523). *แนวทางการพัฒนาจริยธรรมไทย*. กรุงเทพฯ: การศาสนา.
- _____. (2545). *คู่มือการบริหารจัดการแนะแนว เอกสารประกอบหลักสูตรการศึกษาระดับขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544*. กรุงเทพฯ: กรมวิชาการกระทรวงศึกษาธิการ.
- _____. (2546). *แนวทางการจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน ตามหลักสูตรการศึกษาระดับขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544*. กรุงเทพฯ: ครูสภาลาดพร้าว.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- จารุวรรณ แสงด้วง. (2556). *ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาจิตวิทยาเชิงบวก ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนผดุงปัญญา จังหวัดตาก*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, นนทบุรี.
- ทฤษฎีของโคลเบอร์ก. (ม.ป.ป. 20 ตุลาคม 2557). สืบค้นจาก http://www.novabizz.com/NovaAce/Learning/Quatient_MQ.htm#ixzz3rXgx1eas
- ธีระ ชัยยุทธขรรค์. (2533). *ผลของการใช้ชุดการแนะแนวที่มีต่อการปรับตัวกับเพื่อนต่างเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านหมีวิทยา จังหวัดลพบุรี*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, กรุงเทพมหานคร.
- นงลักษณ์ วิรัชชัย และรุ่งนภา ตั้งจิตรเจริญกุล. (2551). *การวิเคราะห์แนวโน้มการเปลี่ยนแปลงคุณธรรม จริยธรรมของคนไทย*. กรุงเทพฯ: ศูนย์คุณธรรม.
- ประทีน ศรีเงิน (2534). *เปรียบเทียบการสอนโดยใช้บทบาทสมมติกับการสอนปกติเพื่อพัฒนาทัศนคติเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยบูรพา, ชลบุรี.
- ประไพ ประดิษฐ์สุทธาวาร. (ม.ป.ป.). *ความซื่อสัตย์*. สืบค้นจาก <http://taamkru.com/th/คุณธรรมพื้นฐาน-เรื่องซื่อสัตย์>.
- ประเสริฐศรี เอื้อนครินทร์ (2524). *การทดลองใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อพัฒนาจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, กรุงเทพมหานคร.

- ปรีชา แก้วธรรม. (2550). ผลของการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวแบบบูรณาการที่มีต่อการพัฒนา
ความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านบักดอง
จังหวัดศรีสะเกษ. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์).
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, นนทบุรี.
- เปลื้อง ณ นคร. (ม.ป.ป.). ความซื่อสัตย์. สืบค้นจาก <http://dictionary.sanook.com/search/dict-th-th-pleang/ความซื่อสัตย์>
- ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. (2545). การพัฒนากิจกรรมแนะแนวด้านการศึกษา. ใน *ประมวลสาระชุด
วิชาการพัฒนาเครื่องมือและกิจกรรมแนะแนว*. (หน่วยที่ 10). นนทบุรี: สาขาวิชา
ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
- พรพิชญ์ วิริยากุลภัทร์. (2553). ผลของการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาจิตสำนึกสาธารณะ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนธิดาแม่พระ จังหวัดสุราษฎร์ธานี.
(วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์).
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, นนทบุรี.
- ไพโรจน์ จำนงค์ผล (2544). การเปรียบเทียบทัศนคติเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริตของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองและกรณี
ตัวอย่าง. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์).
มหาวิทยาลัยบูรพา, ชลบุรี.
- มยุรี วิสูตราศัย. (2547). ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อการตระหนักรู้ในตนเองของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์).
มหาวิทยาลัยบูรพา, ชลบุรี.
- มิริยม ชื่นสุวรรณ. (2554). ผลของการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาทักษะชีวิตด้านสังคมของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์บางกรวย จังหวัดนนทบุรี.
(วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์).
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, นนทบุรี.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานพ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์
พับลิเคชันส์.
- โรงเรียนวัดปากช่อง (จันทรานูมาศวิทยา). (ม.ป.ป.). ความซื่อสัตย์. สืบค้นจาก
<http://www.pchong.in.th>.

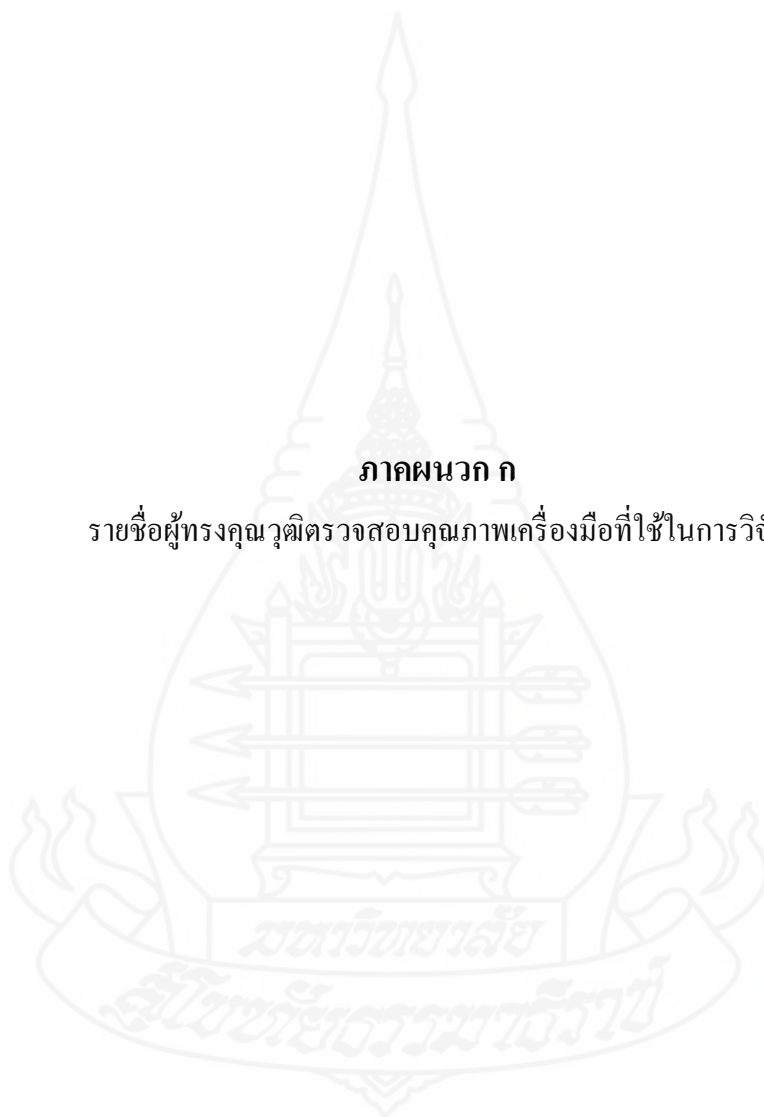
- วรรณรา พงษ์สิน. (2550). ผลของการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามหลักการของทฤษฎีพฤติกรรมนิยมที่มีต่อการพัฒนาความมีวินัยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านบักคอง จังหวัดศรีสะเกษ. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, นนทบุรี.
- วิไลวรรณ อนันต์ตะ .(2554). ผลของการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวควบคู่กับสื่อรูปภาพ เพื่อพัฒนาทักษะการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-5 โรงเรียนบ้านถ้ำจังหวัดเชียงใหม่. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, นนทบุรี.
- ศรัณญา ไพรวรรณรัตน์. (2543). ผลการใช้หนังสือการ์ตูนที่ดำเนินเรื่องโดยตัวเอกที่นักเรียนคุ้นเคย และพึงพอใจต่อมโนทัศน์ทางจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยบูรพา, ชลบุรี.
- อรณัญญา โยชะกา. (2551). ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความรับผิดชอบต่อสังคมของนักเรียนวัยรุ่นตอนต้น. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, นนทบุรี.
- อลิสสา กุระมะสุวรรณ. (2552). ผลของชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ แผนกพาณิชยการ วิทยาลัยเทคนิคจันทบุรี. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, นนทบุรี.
- อารีพรรณ อะทะวงษา. (2553). ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมซื่อสัตย์สุจริตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, นนทบุรี.
- Mccolmaman, James Westley. (1975). Relationship between the Use of Learning Activity Packages, Group Activity and the Preferences of student toward the Social study Course. *Dissertation Abstracts International*. 36, 1, 109-A.
- Durgin, Rodney Wayne. (1974). A Model of Managing Career Guidance Programs in Secondary of Ohio. *Dissertation Abstracts International*. 35, 267-A.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ภาคผนวก ข

แบบวัดความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียน

แบบวัดความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
โรงเรียนอนุบาลวัดอุตะเถา จังหวัดชลบุรี

คำชี้แจง

แบบวัดนี้ต้องการทราบความรู้สึกของนักเรียนว่านักเรียนมีความซื่อสัตย์ต่อตนเอง จึงไม่มีข้อถูกหรือผิด ขอให้นักเรียนตอบให้ตรงกับพฤติกรรมความรู้สึก หรือการปฏิบัติของนักเรียนให้มากที่สุด คำตอบของนักเรียนจะไม่มีผลต่อคะแนนหรือการสอบของนักเรียนแต่อย่างใด

แบบวัดความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียนมีจำนวน 15 ข้อ ขอให้นักเรียนอ่านข้อความแต่ละข้อแล้วพิจารณาข้อความนั้นให้ตรงกับพฤติกรรมความรู้สึก หรือการปฏิบัติของนักเรียนในระดับใดใน 3 ช่อง คือ จริง จริงเป็นบางครั้ง ไม่จริง ให้นักเรียนเขียนเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ต้องการตอบเพียงช่องเดียวในแต่ละข้อความ ดังตัวอย่าง

ตัวอย่าง

ข้อความ	ระดับพฤติกรรม		
	จริง	จริงบางครั้ง	ไม่จริง
1. นักเรียนปฏิบัติตามข้อตกลงของห้องเรียนอย่างเคร่งครัด	/		

หมายถึง นักเรียนมีความเห็นว่า “นักเรียนปฏิบัติตามข้อตกลงของห้องอย่างเคร่งครัด”
ในระดับ จริง

แบบวัดความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียน

ข้อความ	ระดับความเห็น		
	จริง	จริงบางครั้ง	ไม่จริง
1. นักเรียนปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ ของโรงเรียนอย่างเคร่งครัด
2. ถ้านักเรียนมี โอกาสนักเรียนจะทำผิดวินัยของ โรงเรียนทันที
3. นักเรียนคิดว่าการทำผิดกฎระเบียบวินัยของ โรงเรียนเป็นสิ่งที่ไม่ควรทำ
4. นักเรียนรู้สึกสบายใจเมื่อพูดความจริงถึงแม้ว่าจะถูกตำหนิ
5. นักเรียนมัก โทกหกผู้ปกครองเพื่อหลีกเลี่ยงความผิดที่ทำ
6. นักเรียนมัก โทกหกเพื่อผลประโยชน์ของตนเอง
7. นักเรียนพูดความจริงเสมอ แม้ว่าตัวนักเรียนจะเสียผลประโยชน์
8. นักเรียนถูกกล่าวหาว่าขโมยเงินเพื่อนต่างๆที่นักเรียนไม่ได้ทำ นักเรียน ไม่นึกเสียใจกลับมุ่งมั่นทำแต่ความดีจนเพื่อนๆยอมรับ
9. นักเรียนเคยขโมยเงินผู้ปกครองเมื่อถูกจับได้นักเรียนเลยยอมรับผิด
10. นักเรียนเคยหยิบเอาของผู้อื่นมาโดยไม่ได้รับอนุญาต
11. นักเรียนรู้สึกละอายใจที่จะหยิบเอาของผู้อื่นที่เขาไม่ได้ให้
12. เมื่อครูจับได้ว่านักเรียนลอกข้อสอบเพื่อนแต่นักเรียนก็ยังปฏิเสธ
13. เมื่อนักเรียนเก็บเงินได้นักเรียนรีบนำไปแจ้งครูเวรประจำวันเพื่อประกาศหาเจ้าของทันที
14. เมื่อครูออกไปนอกห้องสอบนักเรียนมีโอกาสลอกข้อสอบเพื่อนแต่นักเรียนไม่ทำเพราะละอายใจ
15. นักเรียนทำตามสัญญาที่ให้ไว้กับผู้ปกครองว่าจะรีบกลับบ้านหลังเลิกเรียน ไม่เถลไถลไปที่อื่น

ภาคผนวก ก

ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียน

**ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้าง
ความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
โรงเรียนอนุบาลวัดอุตะเถา อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี**

คำชี้แจง

ชุดกิจกรรมแนะแนวนี้จัดทำขึ้นเพื่อเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งเน้นเสริมสร้างความคิดและพฤติกรรมของนักเรียน 4 ด้าน ได้แก่ ด้านรู้จักผิดชอบชั่วดี ด้านตั้งใจจริงในการทำความคิด ด้านไม่โลภอยากได้ของผู้อื่น ด้านประพฤติตรงตามที่พูดและคิดมีทั้งหมด 7 กิจกรรม ดังนี้ กิจกรรมที่ 1 ปฐมนิเทศ กิจกรรมที่ 2 ค้นคนดีและจดจำคนดีกิจกรรมที่ 3 เลือกลงใจทำความดี กิจกรรมที่ 4 เรียนรู้คู่ความคิด กิจกรรมที่ 5 คนดีต้นแบบกิจกรรมที่ 6 สำนึกัน รักษาดี รักแผ่นดิน หมดสิ้นทุจริต และกิจกรรมที่ 7 สัญญาใจฝากไว้ในแผ่นดิน

ความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หมายถึง ความคิดและพฤติกรรมของนักเรียน 4 ด้าน ได้แก่

1. ด้านรู้จักผิดชอบชั่วดี
2. ด้านตั้งใจจริงในการทำความคิด
3. ด้านไม่โลภอยากได้ของผู้อื่น
4. ด้านประพฤติตรงตามที่พูดและคิด

ตารางแสดงความสัมพันธ์ระหว่างความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียน แบบวัดความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียน และชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียน

ตัวแปรตาม	แบบวัดความซื่อสัตย์ต่อตนเอง	ชุดกิจกรรมแนะแนว
ความซื่อสัตย์ต่อตนเอง		
1.ด้านรู้จักผิดชอบชั่วดี	ข้อที่ 3,5,6,7,12,14	กิจกรรมที่ 2 และกิจกรรมที่ 3
2.ด้านตั้งใจจริงในการทำความคิด	ข้อที่ 1,2,8	กิจกรรมที่ 5 และกิจกรรมที่ 6
3.ด้านไม่โลภอยากได้ของผู้อื่น	ข้อที่ 9,10,11,13	กิจกรรมที่ 4
4.ด้านประพฤติตรงตามที่พูดและคิด	ข้อที่ 4,15	กิจกรรมที่ 7

ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
โรงเรียนอนุบาลวัดอุตะเถา จังหวัดชลบุรี

กิจกรรมที่ 1 ปฐมนิเทศ เวลา 50 นาที

คุณลักษณะที่พึงประสงค์/ ตัวชี้วัด

1. ซื่อสัตย์สุจริต
 - ประพฤติตรงตามความเป็นจริงต่อตนเองและผู้อื่นทั้งทางกาย วาจา และใจ

วัตถุประสงค์

1. สร้างสัมพันธภาพที่ดีต่อกันได้
2. เข้าใจและกำหนดเป้าหมายของกิจกรรมร่วมกัน

แบบวัดความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียน

ข้อที่ -

ขั้นตอนการจัดกิจกรรม

1. แบ่งนักเรียนเป็น 6 กลุ่ม กลุ่มละ 5 คนให้นักเรียนแต่ละคนแนะนำตัวให้เพื่อนได้รู้จัก
2. ให้แต่ละกลุ่มตั้งชื่อและสโลแกนของกลุ่ม
3. ครูและนักเรียนร่วมกันกำหนดจุดประสงค์ เรื่องและหัวข้อการเรียนรู้ร่วมกันที่เกี่ยวข้องกับความซื่อสัตย์ต่อตนเอง และกำหนดกติกาและข้อตกลงในการทำกิจกรรมร่วมกัน

วัสดุอุปกรณ์

1. กระดาษ เอ 4
2. ปากกา

ชิ้นงาน

1. รายชื่อกลุ่ม และสโลแกนกลุ่ม

การวัดและประเมินผล

1. สังเกตพฤติกรรมนักเรียนในการให้ความร่วมมือและปฏิบัติตามข้อตกลง

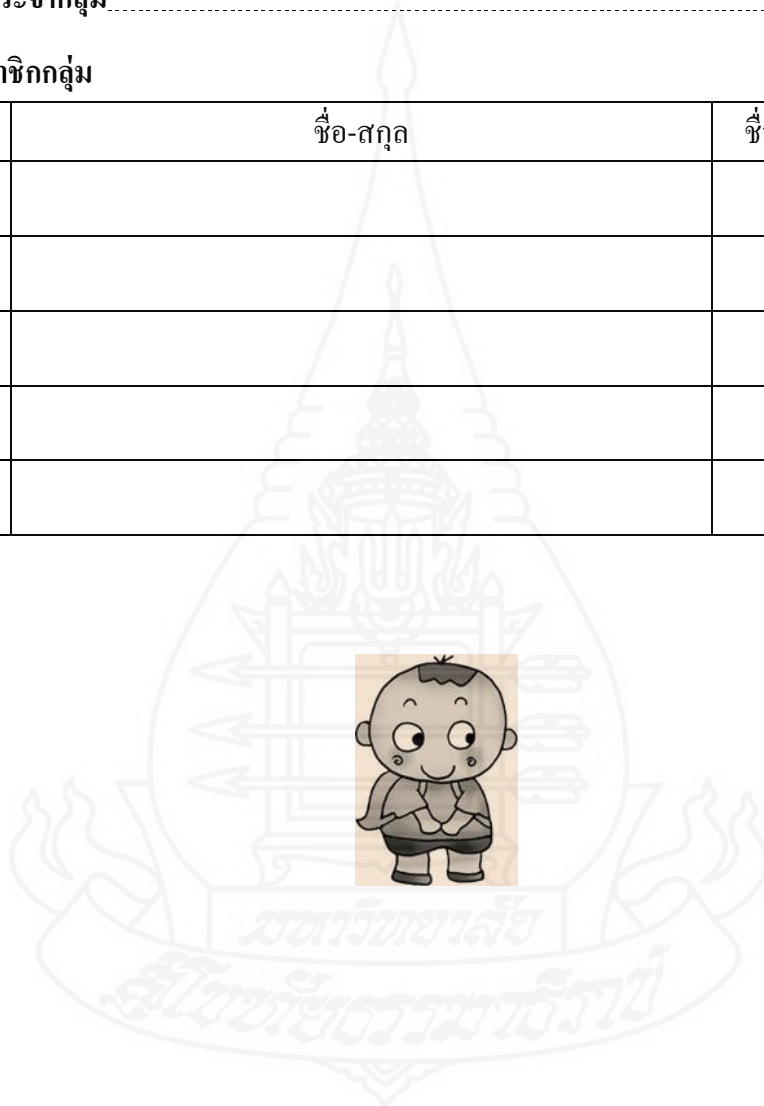
ใบงานที่ 1
เรื่อง ปฐมนิเทศ

กลุ่มที่..... ชื่อกลุ่ม.....

สโลแกนประจำกลุ่ม.....

รายชื่อสมาชิกกลุ่ม

ลำดับที่	ชื่อ-สกุล	ชื่อเล่น	หมายเหตุ
1			
2			
3			
4			
5			

ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความซื่อสัตย์ต่อเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
โรงเรียนอนุบาลวัดอุตะเถา จังหวัดชลบุรี

กิจกรรมที่ 2 คั่นคนดีและจดจำคนดี เวลา 50 นาที

คุณลักษณะที่พึงประสงค์/ ตัวชี้วัด

1. ซื่อสัตย์สุจริต

- ประพฤติตรงตามความเป็นจริงต่อตนเองและผู้อื่นทั้งทางกาย วาจา และใจ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักผิดชอบชั่วดีและอายเกรงกลัวต่อการกระทำผิด
2. เพื่อให้นักเรียนประพฤติตรงตามที่พูดและคิด

แบบวัดความซื่อสัตย์ต่อเองของนักเรียน

ข้อที่ 3,5,6,7,12,14

ขั้นตอนการจัดกิจกรรม

1. แจกกระดาษให้นักเรียน คนละ 1 แผ่น
2. แบ่งนักเรียนเป็น 6 กลุ่ม กลุ่มละ 5 คนให้นักเรียนแต่ละคนที่อยู่ในกลุ่มเล่าเรื่องที่นักเรียนได้ทำความดีเกี่ยวกับความซื่อสัตย์สุจริตคนละ 1 เรื่อง แล้วเพื่อนในกลุ่มเลือกคนที่ดีที่สุดในกลุ่มเป็นตัวแทนกลุ่ม
3. ตัวแทนแต่ละกลุ่มเล่าให้เพื่อนในกลุ่มใหญ่ฟัง แล้วให้นักเรียนทั้งหมดตัดสินใจเลือกเพื่อนที่ทำดีที่สุดเกี่ยวกับความซื่อสัตย์สุจริตเพียง 1 คนคนที่ได้รับเลือกจะได้รางวัลและมอบตำแหน่ง The White Person ให้

วัสดุอุปกรณ์

1. กระดาษ เอ 4
2. ปากกา

ชิ้นงาน

1. แผ่นชื่อเพื่อนและความดีของเพื่อนที่นักเรียนเลือก

การวัดและประเมินผล

1. พิจารณาข้อมูลของนักเรียนที่สอดคล้องกับความเป็นจริงที่เป็นไปได้
2. สังเกตพฤติกรรมนักเรียนในการชื่นชมการทำความดีของผู้อื่น

ชื่อเพื่อน	เรื่องราวความซื่อสัตย์สุจริต	คะแนน	ให้ลำดับที่
คนที่ 1			
คนที่ 2			
คนที่ 3			
คนที่ 4			
คนที่ 5			

เลือกเพื่อนที่ชอบที่สุดชื่อ.....

เพราะว่า.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

กิจกรรมที่ 3 เลือกตั้งใจทำความดี เวลา 50 นาที

คุณลักษณะที่พึงประสงค์/ ตัวชี้วัด

1. ซื่อสัตย์สุจริต
 - ประพฤติตรงตามความเป็นจริงต่อตนเองและผู้อื่นทั้งทางกาย วาจา และใจ
2. ทักษะการคิด
 - มีทักษะการจำแนก เปรียบเทียบ แยกแยะ
 - มีทักษะกระบวนการคิดเชิงเหตุผล คิดอย่างมีวิจารณญาณ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักผิดชอบชั่วดีและละอายเกรงกลัวต่อการกระทำผิด
2. เพื่อให้นักเรียนประพฤติตรงตามที่พูดและคิด

แบบวัดความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียน

ข้อที่ 3,5,6,7,12,14

ขั้นตอนการจัดกิจกรรม

1. ชมคลิปวิดีโอเกี่ยวกับการณ์ทุจริต จากเหตุการณ์บ้านเมืองปัจจุบัน
2. แบ่งนักเรียนเป็น 6 กลุ่ม กลุ่มละ 5 คนแจกใบงานให้นักเรียนวิเคราะห์เหตุการณ์และถ้าเป็นตัวนักเรียนจะอย่างไรจากการชมคลิปวิดีโอ และแต่ละกลุ่มคัดเลือกตัวแทนที่วิเคราะห์ได้ดีที่สุด
3. ตัวแทนแต่ละกลุ่มอ่านผลการวิเคราะห์ให้เพื่อนในกลุ่มใหญ่ฟัง แล้วให้นักเรียนทั้งหมดตัดสินใจเลือกเพื่อนที่วิเคราะห์ได้ดีที่สุดเพียง 1 คน

วัสดุอุปกรณ์

1. กระดาษ เอ 4
2. ปากกา
3. คลิปวิดีโอ เรื่อง โฆษณาต่อต้านคอร์รัปชัน ไม่ผ่านเซนเซอร์

ชิ้นงาน

1. ใบงานวิเคราะห์เหตุการณ์

การวัดและประเมินผล

1. ตรวจใบงาน
2. สังเกตการทำงานกระบวนการกลุ่ม

สถานการณ์ : ชมคลิปวิดีโอ

หลังจากชมคลิปวิดีโอให้นักเรียนทุกคนในกลุ่มวิเคราะห์ให้เพื่อนฟังแล้วให้เลือกตัวแทนเพียง 1 คน

ชื่อเพื่อน	สรุปการวิเคราะห์	คะแนน	ให้ลำดับที่
คนที่ 1			
คนที่ 2			
คนที่ 3			
คนที่ 4			
คนที่ 5			

เลือกเพื่อนที่วิเคราะห์ได้ดีที่สุดชื่อ.....

เพราะว่า.....

กิจกรรมที่ 4 เรียนรู้คู่ความดี เวลา 50 นาที

คุณลักษณะที่พึงประสงค์/ ตัวชี้วัด

1. ซื่อสัตย์สุจริต
 - ประพฤติตรงตามความเป็นจริงต่อตนเองและผู้อื่นทั้งทางกาย วาจา และใจ
2. ทักษะการคิด
 - มีทักษะการจำแนก เปรียบเทียบ แยกแยะ
 - มีทักษะกระบวนการคิดเชิงเหตุผล คิดอย่างมีวิจารณญาณ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนประพฤติตรงตามที่พูดและคิด
2. เพื่อให้นักเรียนไม่โลภ คิดอยากได้ผู้อื่นมาเป็นของตน

แบบวัดความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียน

ข้อที่ 9,10,11,13

ขั้นตอนการจัดกิจกรรม

1. แจกกระดาษให้นักเรียนคนละ 1 แผ่น
2. แบ่งนักเรียนออกเป็น 6 กลุ่มกลุ่มละ 5 คน ให้นักเรียนชมวีดิโอเรื่องคนตัดไม้กับขวานเงินขวานทองแล้ววิเคราะห์และตอบคำถามถ้านักเรียนเป็นคนตัดไม้ นักเรียนจะทำอย่างไร
3. คัดเลือกตัวแทนกลุ่มและตัวแทนแต่ละกลุ่มอ่านสรุปแนวคิดให้กลุ่มใหญ่ฟัง
4. ครูและนักเรียนสรุปแนวคิดเรื่องความซื่อสัตย์สู่การปฏิบัติร่วมกัน

วัสดุอุปกรณ์

1. กระดาษ เอ 4
2. ปากกา
3. วีดิโอเรื่องคนตัดไม้กับขวานเงินขวานทอง

ชิ้นงาน

1. ใบงานสรุปแนวคิดความซื่อสัตย์สู่การปฏิบัติ

การวัดและประเมินผล

1. ตรวจใบงาน
2. สังเกตการทำงานกระบวนการกลุ่ม

สถานการณ์ : ชมวิดีโอนิทานเรื่องคนตัดไม้กับขวานเงินขวานทอง

หลังจากชมนิทานให้นักเรียนทุกคนในกลุ่มวิเคราะห์ให้เพื่อนฟังแล้วให้เลือกตัวแทนเพียง 1 คน

ชื่อเพื่อน	สรุปการวิเคราะห์ตอบคำถามแก่นักเรียนเป็นคนตัดไม้จะอย่างไร	คะแนน	ให้ลำดับที่
คนที่ 1			
คนที่ 2			
คนที่ 3			
คนที่ 4			
คนที่ 5			

เลือกเพื่อนที่วิเคราะห์ได้ดีที่สุดชื่อ.....

เพราะว่า.....

กิจกรรมที่ 5 คนดีต้นแบบ เวลา 50 นาที

คุณลักษณะที่พึงประสงค์/ ตัวชี้วัด

1. ซื่อสัตย์สุจริต
 - ประพฤติตรงตามความเป็นจริงต่อตนเองและผู้อื่นทั้งทางกาย วาจา และใจ
2. ทักษะการคิด
 - มีทักษะการจำแนก เปรียบเทียบ แยกแยะ
 - มีทักษะกระบวนการคิดเชิงเหตุผล คิดอย่างมีวิจารณญาณ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนประพฤติตรงตามที่พูดและคิด
2. เพื่อให้นักเรียนมีความตั้งใจจริงในการทำความดี

แบบวัดความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียน

ข้อที่ 1,2,8

ขั้นตอนการจัดกิจกรรม

1. แจกกระดาษให้นักเรียนคนละ 1 แผ่น
2. แบ่งนักเรียนออกเป็น 6 กลุ่มกลุ่มละ 5 คน ให้นักเรียนศึกษาประวัติและผลงาน การดำเนินชีวิตและการปฏิบัติตนของคนดีต้นแบบกลุ่มละ 1 คน แล้วให้นักเรียนบอกข้อคิดที่ได้และสิ่งที่นักเรียนตั้งใจปฏิบัติตามคนดีต้นแบบ
3. ตัวแทนแต่ละกลุ่มอ่านสรุปผลการวิเคราะห์และการศึกษาให้กลุ่มใหญ่ฟัง

วัสดุอุปกรณ์

1. กระดาษ เอ 4
2. ปากกา
3. ประวัติและผลงานของคนดีต้นแบบ

ชิ้นงาน

1. ใบงานสรุปผลการวิเคราะห์และการศึกษาประวัติและผลงานของคนดีต้นแบบ

การวัดและประเมินผล

1. ตรวจใบงาน
2. สังเกตการทำงานกระบวนการกลุ่ม

หลังจากอ่านเรื่องราวของคนดีต้นแบบแล้วให้นักเรียนทุกคนในกลุ่มวิเคราะห์ให้เพื่อนฟังแล้วให้
เลือกตัวแทนเพียง 1 คน

ชื่อเพื่อน	สรุปการวิเคราะห์	คะแนน	ให้ลำดับที่
คนที่ 1			
คนที่ 2			
คนที่ 3			
คนที่ 4			
คนที่ 5			

เลือกเพื่อนที่วิเคราะห์ได้ดีที่สุดชื่อ.....

เพราะว่า.....

.....

.....

.....

.....

.....

ใบความรู้

คนดีต้นแบบคนที่ 1

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช

ซึ่งมีเรื่องบันทึกอยู่มากมาย เช่น ครั้งหนึ่งในการแข่งขันเรือใบ (ในหลวงทรงโปรดกีฬาหลายชนิด เช่น แบดมินตัน และเรือใบ เป็นต้น) ทรงเรือใบออกจากฝั่งไปได้ไม่นานก็ทรงแล่นกลับฝั่ง และตรัสกับผู้ที่ยกมาเสิร์ฟว่า เสด็จกลับฝั่งเพราะเรือแล่นไปโดนทุ่นเข้า ซึ่งในกติกาแข่งเรือใบถือว่าผิดกติกา(ฟาวส์) ใดๆ ที่ไม่มีใครเห็น หากไม่ทรงบอกใคร ก็ไม่มีใครทราบ การแข่งก็ดำเนินต่อไปได้ และท่านอาจจะเป็นผู้ชนะก็ได้ แต่ก็ทรงยึดตามกติกาทุกอย่าง ทำตามกติกาทุกประการ เอาความซื่อสัตย์เป็นที่ตั้ง เพื่อให้การแข่งขันนั้นยุติธรรม

ใบความรู้คนดีต้นแบบคนที่ 2

คุณยายสำพอ พาครี

เมื่อวันที่ 18-19 สิงหาคม 2553 ที่ผ่านมา ถ้าพี่น้องได้ติดตามข่าวจากโทรทัศน์แต่ละช่องจะมีข่าวเกี่ยวกับคุณยายคนหนึ่งที่ได้อำนาจนี้คำรักษาพยาบาลคืนให้กับโรงพยาบาลมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (สวนดอก) เป็นเงิน 3,000 บาท หลังจากที่ติดค้างคำรักษาพยาบาลเป็นเวลานานตั้งแต่ปี 2510 นั้น คือ **คุณยายสำพอ พาครี** เป็นชาวปกากะญอ อยู่บ้านเลขที่ 30 หมู่ที่ 9 บ้านเมืองงาม ตำบลท่าตอน อำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงใหม่ เป็นคริสตชนที่กลับใจมาจากเขตวัดนักบุญเปาโล แม่สะเรียงเมื่อ 50 กว่าที่ผ่านมา ปัจจุบันอายุ 66 ปี มีบุตร 7 คน หลังจากมีบุตรคนแรกแล้ว **คุณยายสำพอ พาครี** ไม่สามารถมีบุตรได้อีกเนื่องจากได้ล้มป่วยลงด้วยโรคอาการอักเสบของมดลูก และได้รับการรักษาที่บ้านด้วยยาพื้นบ้าน ก็ดีขึ้นบ้างแต่ก็ไม่หายขาด กระทั่งเวลาล่วงเลยไปถึง 12 ปี ราวปี พ.ศ. 2510 สามีน้องตัดสินใจไปพาทาหมอที่โรงพยาบาลสวนดอก (โรงพยาบาลมหาวิทยาลัยเชียงใหม่) แม้ว่าจะต้องหาขี้เงินจากเพื่อนบ้านให้พอสำหรับค่าเดินทางและอาหารเท่านั้น เนื่องจากมีฐานะยากจน ซึ่งระยะทางระหว่างหมู่บ้านเมืองงามถึงเชียงใหม่มีความยาวถึง 200 กิโลเมตร ต้องเสียค่าเดินทางเฉพาะขาไปคนละ 23 บาท (สมัยนั้นถือว่าเยอะมากสำหรับคนฐานะอย่างครอบครัวของคุณยายสำพอ) และต้องเดินทางด้วยเท้าจากปากทางถนนเข้าสู่หมู่บ้านระยะทาง 15 กิโลเมตร เนื่องจากสมัยนั้นถนนยังไม่ถึงหมู่บ้าน ในที่สุดคุณยายสำพอ ก็ได้รับการรักษาพยาบาลอยู่ในโรงพยาบาลสวนดอกเป็นเวลา 2 สัปดาห์ สิ่งที่คุณยายสำพอจำได้แม่นยำในการรักษาพยาบาลครั้งนั้น บอกว่าหมอได้เติมเลือดให้ 2 ถัง และเมื่อหมอให้กลับบ้านได้ทางโรงพยาบาลก็ได้แจ้งคำรักษาพยาบาล แต่คุณยายบอกว่าไม่มีเงินจ่าย เจ้าหน้าที่โรงพยาบาลจึงทำการบันทึกรายการและบอกกับคุณยายว่าไม่เป็นไรแต่หากมีเงินเมื่อไรก็ค่อยมาจ่ายเมื่อนั้นก็ได้ ซึ่งเรื่องนี้ได้ฝังแน่นอยู่ในจิตใจตั้งแต่นั้นเรื่อยมา หลังการรักษาตัวแล้วคุณยายก็หายป่วยและสามารถมีบุตรต่อไปอีก 6 คน ระหว่างนั้นคุณยายก็ได้พยายามหาเงินจากการรับจ้างและทำสวนผักขายผลผลิตเพื่อ เก็บเงินมาชดใช้หนี้โรงพยาบาล จนกระทั่งเมื่อวันที่ 18 สิงหาคม 2553 ที่ผ่านมาคุณยายสำพอ พาครี ก็ได้นำเงินจำนวน 3,000 บาท มาจ่ายค่ายาที่ค้างตั้งแต่ปี 2510 นั้นคืนให้แก่โรงพยาบาลตามที่ตั้งใจเอาไว้ ผ่านทางคุณสิริ เจริญธรรม (เจ้าหน้าที่ศูนย์ฯ แผนกเยาวชนฯ) ที่เป็นคนรู้จักกันในหมู่บ้านนั่นเองให้เป็นตัวแทนนำเงินมามอบให้โรงพยาบาล

ใบความรู้
คนดีต้นแบบคนที่ 3
กวนอูเป็นยอดคนผู้ซื่อสัตย์

คนซื่อสัตย์ เมื่อยังมีชีวิต ชื่อเสียงเป็นที่เลื่องลือตายแล้วนามระบือ ผู้คนนับถือบูชาในบรรดาคุณธรรมทั้งหลาย ดูเหมือนว่าความซื่อสัตย์จะปรากฏเด่นกว่าเพื่อนเมื่อมาใช้ในสังคมมนุษย์ มีพระพุทธรูปปางหนึ่งว่า "สัจจะนะ กิตติงบัพโปติ" แปลว่า "คนจะได้ชื่อเสียงเพราะความสัตย์" มีคนดีๆ หลายคนที่มีชื่อเสียงเพราะความซื่อสัตย์ ตัวอย่างที่อยากยกมาคือ กวนอูกวนอูเป็นยอดคนผู้ซื่อสัตย์ ยึดถือความซื่อสัตย์เป็นแนวทางชีวิตปฏิบัติจนกระทั่งตัวตายเมื่อกวนอูตายแล้ว มีตาแก่คนหนึ่งเขียนรูปไว้เคารพบูชา วันหนึ่งกวนฮินลูกของกวนอูได้ทำการรบกับข้าศึก ไล่ข้าศึกมาจนหลงทางเวลามีค้ำเห็นบ้านตาแก่คนหนึ่ง จึงแวะขอข้าวกินมือหนึ่งกวนฮินเห็นรูปของกวนอูผู้บิดา ซึ่งตาแก่แขวนไว้บูชา จึงก้มลงกราบแล้วร้องให้ตาแก่ถามว่าทำไมจึงร้องให้กวนฮินบอกว่ารูปจากนี้ คือบิดาของเรา ตาแก่ได้ยั้งดั่งนั้น พิศระหวัตรูปในฉากเห็นคล้ายคลึงกัน จึงก้มลงกราบกวนฮินกวนฮินถามว่า "ทำไมท่านจึงเขียนรูปบิดาเราไว้" ตาแก่บอกว่า "รูปคนนี้เมื่อท่านยังมีชีวิตอยู่นั้น ย่อมเลื่องลือและได้รับการนับถือไปทั่ว ครั้นท่านตายแล้ว ก็เป็นเทพารักษ์ศักดิ์สิทธิ์ สิ่งเคารพในใจเราข้าพเจ้าและชาวบ้านอีกจำนวนมาก ก็ให้การนับถือนัก จึงเขียนรูปไว้บูชาทุกบ้านเรือน" นี้แหละคนซื่อ ย่อมมีชื่อเสียงเกรียงไกรไปทั่วทิศ ทั้งยามมีชีวิต หรือ หาไม่แล้วคิดกับคนโกง อีกหน่อยจะไปบอกลูกตัวเองว่าอย่างไร ว่าเอาเงินคนอื่นเข้ามาจากไหนกวนอูเป็นคนถือความสัตย์เป็นชีวิตจิตใจ กวนอูมีสัตย์แม้ต่อศัตรูคู่ปรปักษ์ ดังนั้นแม้ศัตรูยังอดสรรเสริญไม่ได้

กิจกรรมที่ 6 สำนักฉัน รักชาติ รักแผ่นดิน หมดสั้นทุจริต เวลา 50 นาที

คุณลักษณะที่พึงประสงค์/ ตัวชี้วัด

1. ซื่อสัตย์สุจริต
 - ประพฤติตรงตามความเป็นจริงต่อตนเองและผู้อื่นทั้งทางกาย วาจา และใจ
2. ทักษะการคิด
 - มีทักษะการจำแนก เปรียบเทียบ แยกแยะ
 - มีทักษะกระบวนการคิดเชิงเหตุผล คิดอย่างมีวิจารณญาณ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้ นักเรียนมีความตั้งใจจริงในการทำความคิด
2. เพื่อให้ นักเรียนประพฤติตรงตามที่พูดและคิด

แบบวัดความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียน

ข้อที่ 1,2,8

ขั้นตอนการจัดกิจกรรม

1. แจกกระดาษให้นักเรียนคนละ 1 แผ่น
2. แบ่งนักเรียนออกเป็น 6 กลุ่ม กลุ่มละ 5 คน ให้นักเรียนคู่วิดีโอปลุกจิตสำนึกความรักชาติ
3. นักเรียนแต่ละคนบอกความรู้สึกและความตั้งใจหลังจากดูวิดีโอแล้วรวบรวมเป็นความคิดของกลุ่มเพื่อนำเสนอกลุ่มใหญ่
4. นักเรียนระดมความคิดเห็นออกแบบโลโก้ เขียนคำขวัญและนำเสนอให้นักเรียนกลุ่มใหญ่ฟัง

วัสดุอุปกรณ์

1. กระดาษ เอ 4
2. ปากกา
3. วิดีโอปลุกจิตสำนึกความรักชาติ

ชิ้นงาน

1. ใบงานสรุปผลการวิเคราะห์และการศึกษาประวัติและผลงานของคนดีต้นแบบ

การวัดและประเมินผล

1. ตรวจใบงาน
2. สังเกตการทำงานกระบวนการกลุ่ม

หลังจากชมวิดีโอปลุกจิตสำนึกความรักชาติแล้วให้นักเรียนทุกคนในกลุ่มวิเคราะห์ให้เพื่อนฟังแล้ว
ให้เลือกตัวแทนเพียง 1 คน

ชื่อเพื่อน	สรุปการวิเคราะห์	คะแนน	ให้ลำดับที่
คนที่ 1			
คนที่ 2			
คนที่ 3			
คนที่ 4			
คนที่ 5			

เลือกเพื่อนที่วิเคราะห์ได้ดีที่สุดชื่อ.....

เพราะว่า.....

.....

กิจกรรมที่ 7 สัณญาใจฝากไว้ในแผ่นดิน เวลา 50 นาที

คุณลักษณะที่พึงประสงค์/ ตัวชี้วัด

1. ซื่อสัตย์สุจริต
 - ประพฤติตรงตามความเป็นจริงต่อตนเองและผู้อื่นทั้งทางกาย วาจา และใจ
2. ทักษะการคิด
 - มีทักษะการจำแนก เปรียบเทียบ แยกแยะ
 - มีทักษะกระบวนการคิดเชิงเหตุผล คิดอย่างมีวิจารณญาณ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้ นักเรียนมีความตั้งใจจริงในการทำความคิด
2. เพื่อให้ นักเรียนประพฤติตรงตามที่พูดและคิด

แบบวัดความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียน

ข้อที่ 4, 15

ขั้นตอนการจัดกิจกรรม

1. แจกกระดาษรูปหัวใจให้นักเรียนคนละ 1 แผ่น
2. ให้นักเรียนเขียนความประทับใจและความตั้งใจที่จะทำเพื่อตนเอง ครอบครัวและประเทศชาติ ในฐานะที่เป็นพลเมืองของชาติลงในกระดาษรูปหัวใจ
3. นักเรียนแต่ละคนนำกระดาษของตนเองไปติดไว้ที่บอร์ด

วัสดุอุปกรณ์

1. กระดาษรูปหัวใจ
2. ปากกา
3. บอร์ด

ชิ้นงาน

1. กระดาษรูปหัวใจที่มีข้อความที่นักเรียนตั้งใจจะทำ

การวัดและประเมินผล

1. ประเมินจากข้อความที่ประทับใจของนักเรียน
2. สังเกตการทำงานกระบวนการกลุ่ม

ให้นักเรียน เขียนสิ่งที่นักเรียนตั้งใจจะทำเพื่อตนเอง ครอบครัวและประเทศชาติ

ภาคผนวก ง

ผลการหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)

ผู้วิจัยได้นำเครื่องมือที่สร้างขึ้นมา ได้แก่ แบบวัดความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียน และ ชุดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียน พร้อมทั้งนิยามปฏิบัติการ นำไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน พิจารณาความเหมาะสมเพื่อให้สอดคล้องกับความมุ่งหมาย นิยามศัพท์ เฉพาะ วิธีดำเนินการ และการประเมินผล นำผลการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ มาวิเคราะห์เพื่อแสดงความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างและเนื้อหา (IOC) โดยใช้ดัชนีความสอดคล้อง แล้วคัดเลือกเฉพาะข้อที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป ผลปรากฏดังตารางที่ 1 และ 2

ตารางที่ 1 ตารางแสดงการหาค่าดัชนีความสอดคล้องของเนื้อหาในข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ของแบบวัดความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียน

+1 หมายถึง แน่ใจว่าสอดคล้อง

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าสอดคล้อง

-1 หมายถึง แน่ใจว่าไม่สอดคล้อง

ข้อที่	คะแนนของผู้เชี่ยวชาญคนที่					$\sum R$	IOC	ผลการวิเคราะห์
	1	2	3	4	5			
1	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ผ่านเกณฑ์
2	0	+1	+1	+1	+1	5	0.8	ผ่านเกณฑ์
3	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ผ่านเกณฑ์
4	+1	+1	0	+1	+1	4	0.8	ผ่านเกณฑ์
5	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ผ่านเกณฑ์
6	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ผ่านเกณฑ์
7	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ผ่านเกณฑ์
8	+1	+1	+1	+1	0	4	0.8	ผ่านเกณฑ์
9	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ผ่านเกณฑ์
10	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ผ่านเกณฑ์
11	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ผ่านเกณฑ์
12	+1	0	+1	0	+1	3	0.6	ผ่านเกณฑ์

ตารางที่ 1 ตารางแสดงการหาค่าดัชนีความสอดคล้องของเนื้อหาในข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ของแบบวัดความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียน (ต่อ)

+1 หมายถึง แน่ใจว่าสอดคล้อง 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าสอดคล้อง
-1 หมายถึง แน่ใจว่าไม่สอดคล้อง

ข้อที่	คะแนนของผู้เชี่ยวชาญคนที่					ΣR	IOC	ผลการวิเคราะห์
	1	2	3	4	5			
13	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ผ่านเกณฑ์
14	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ผ่านเกณฑ์
15	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ผ่านเกณฑ์
ค่าเฉลี่ยรวม						71	0.93	

จากตารางที่ 1 ผู้วิจัยได้นำแบบวัดความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียนนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน พิจารณาความถูกต้องเหมาะสมของเนื้อหา ครอบคลุมและสอดคล้องตรงตามนิยามปฏิบัติการ ผู้เชี่ยวชาญลงคะแนนเพื่อแสดงหลักฐานความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างและเนื้อหา แล้วนำคะแนนที่ได้จากการลงความเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน หาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบวัดความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียนได้เท่ากับ 0.93

ตารางที่ 2 ตารางแสดงการหาค่าดัชนีความสอดคล้องของเนื้อหาในข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ของชุดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียน

+1 หมายถึง แน่ใจว่าสอดคล้อง

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าสอดคล้อง

-1 หมายถึง แน่ใจว่าไม่สอดคล้อง

รายการประเมิน	คะแนนของผู้เชี่ยวชาญคนที่					ΣR	IOC	ผลการวิเคราะห์
	1	2	3	4	5			
1. กระบวนการในการทำกิจกรรมมีความสมบูรณ์	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ผ่านเกณฑ์
2. เนื้อหามีความสอดคล้องกับกิจกรรม	+1	+1	+1	0	+1	4	0.8	ผ่านเกณฑ์
3. ความสะดวกในการใช้กิจกรรม	+1	+1	0	+1	0	3	0.6	ผ่านเกณฑ์
4. กิจกรรมแต่ละขั้นตอนมีความสอดคล้องสัมพันธ์กัน	+1	0	+1	+1	+1	4	0.8	ผ่านเกณฑ์
5. กิจกรรมเหมาะสมกับวัย/ระดับของผู้รับบริการ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ผ่านเกณฑ์
6. ความเหมาะสมต่อกระบวนการพัฒนาผู้เรียน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ผ่านเกณฑ์
7. สื่อการเรียนรู้การสอนมีความสอดคล้องเหมาะสมกับกิจกรรม	0	+1	+1	0	+1	3	0.6	ผ่านเกณฑ์
8. เนื้อหาเป็นสิ่งที่นักเรียนนำไปปฏิบัติในชีวิตประจำวันได้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ผ่านเกณฑ์
ค่าเฉลี่ยรวม						34	0.85	

จากตารางที่ 2 ผู้วิจัยได้นำ ชุดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียนนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน พิจารณาความถูกต้องเหมาะสมของเนื้อหา ครอบคลุม และสอดคล้องตรงตามนิยามปฏิบัติการ ผู้เชี่ยวชาญลงคะแนนเพื่อแสดงหลักฐานความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างและเนื้อหา แล้วนำคะแนนที่ได้จากการลงความเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน หาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของชุดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างความซื่อสัตย์ต่อตนเองของนักเรียนได้เท่ากับ 0.85

ประวัติผู้ศึกษา

ชื่อ	นางชนัญชิตา วงศ์ทอง
วัน เดือน ปีเกิด	12 สิงหาคม 2523
สถานที่เกิด	อำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่น
ประวัติการศึกษา	ศิลปศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย พ.ศ. 2546
สถานที่ทำงาน	โรงเรียนอนุบาลวัดอุตะเถา อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี
ตำแหน่ง	ครู วิทยฐานะครูชำนาญการ

